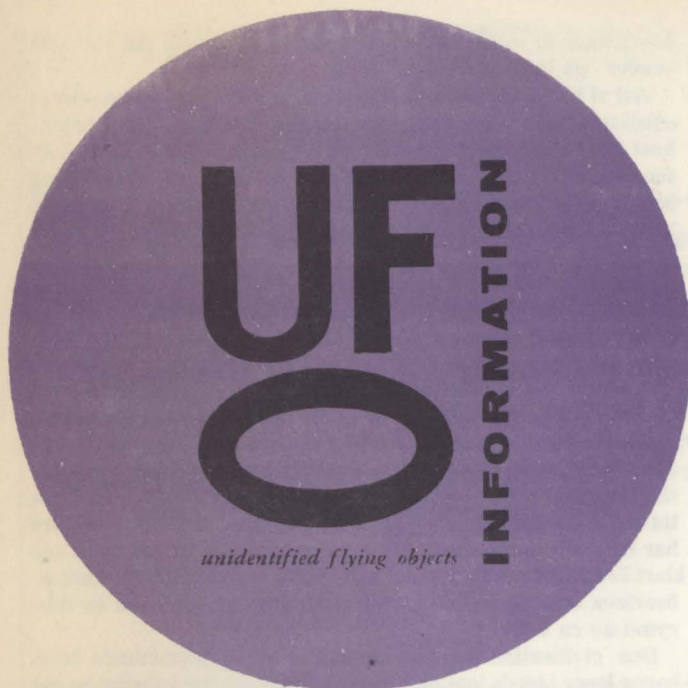

NUMMER 2 1975

Ur innehållet:

SILVERKULA MED MYSTISKA EGENSKAPER
FÖRBRYLLAR VETENSKAPSMÄN

GOTT OM RYMDFENOMEN
VID ÅRSSKIFTET

"STÄDPATRULL" FRÅN YTTRE RYMDEN

Historierna om "metch kangmi" – den avskyvärde snömannen – är många och spännande. Olle Öhman ger i det här numret en sammanställning av vad som hittills är känt om denna skygga varelse. (Se sid. 4)

DEN SERIÖSA UFOLOGINS BAKSIDA

Kan man verkligen vara vad vi kallar seriös och vetenskaplig, när det gäller utredningar av UFO-händelser? Visst kan man det, säger en del ufologer, medan andra förstäligt nog tvekar med svaret.

Visst kan man utföra mätningar med alla de moderna metoder, som vetenskapen i dag förfogar över — men vad blir resultatet? Vi skall strax se närmare på den saken men låt oss först säga något om bevisföring, vetenskap och allt vad detta nu innebär.

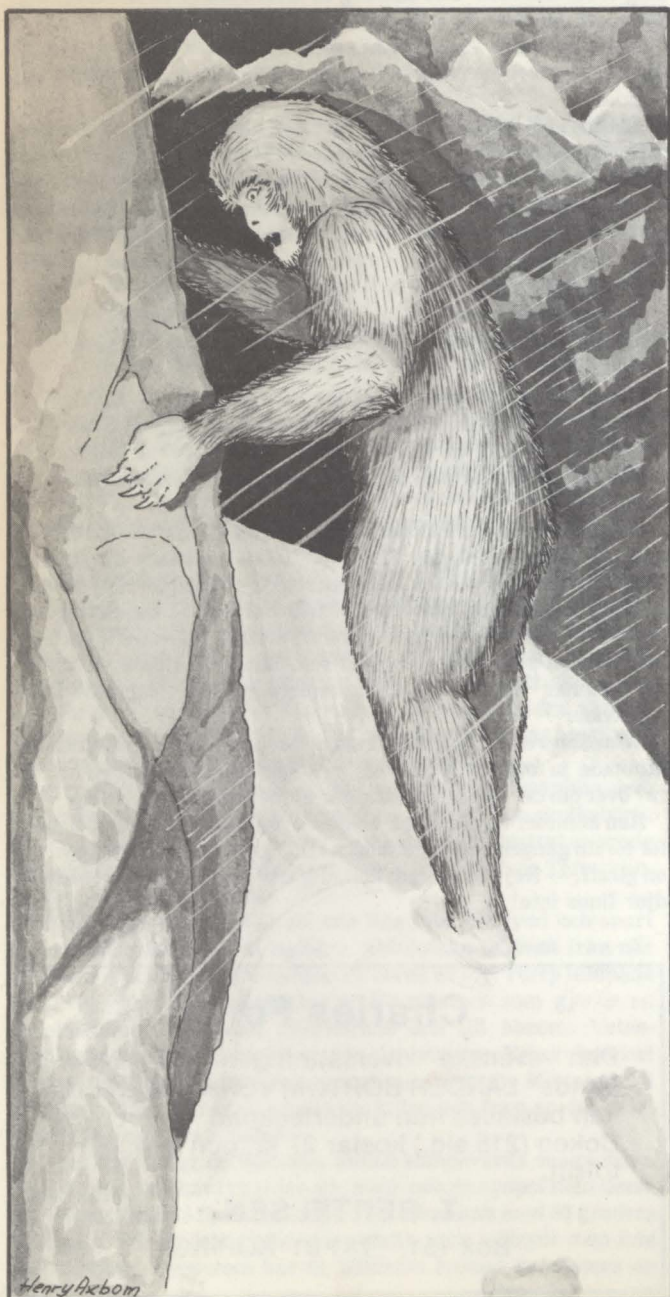
Varför ropar människan så ivrigt efter bevis? Kanske därför att hon blivit lärd att alltid ställa sig frågande men också av den orsaken, att våra vetenskapsmän har ett trängande behov av att bevisa, att just deras påstående och handlande är det rätta. Kort sagt: de anser sig vara i besittning av åtminstone delar av sanningen. Dessa herrar tvingas prestera bättre och hållbarare bevis allteftersom människorna blir mer upplysta. Om inte, skulle de inte kunna sitta kvar på den piedestal de själva placerat sig på och inte heller åtnjuta den ekonomiska trygghet som erbjudes dem.

Dessa självutnämnda gudar har, visar historien, många gånger haft fel i sina påståenden. Hur många häxbål har inte rests genom totalt grundlösa påståenden! "Jorden är platt", "den är universums medelpunkt" o s v.

Så är det ändå inte i dag, protesterar man. Nej, det är snarare sämre beställt i dag, då den allmänna fegheten och jakten efter ära och pengar ytterligare sporrar till förhastad bevisföring.

Jag skulle vilja fråga: varifrån kommer alla gifter som sprids i våra livsmedel och ute i naturen? Vem tar på sig det "vetenskapliga" ansvaret för sådana produkter? Vem förgiftar oss till döds utan att vi har en chans att försvara oss? Vem förklarade att hormoslyr var helt ofarligt (kallas MC 77 f n)?

Vi sätter ju gränser, heter det då. Jo, jag tackar! Dessa gräns-

UFO-INFORMATION

NUMMER 2 1975 • ÅRGANG 7

Tidskrift för aktuella UFO-händelser
och ökad kunskap om UFO-fenomenen
Organ för riksorganisationen
UFO-Sverige
Utkommer med 6 nr/år

I REDAKTIONEN

Olle Öhman — Bevakning av utländska publikationer.
Översättningar, textbearbetning, redigering.
Tel 0340/532 57

Jan Lind — Planering av tidskriftens innehåll.
Tel 013/17 22 68

Övriga medarbetare:
Lars Nilsson, Florent Sickenga,
Thorvald Berthelsen, Jan-Ove Sundberg.

LAY-OUT

Olow Petersson

ANSVARIG UTGIVARE

Carl-Axel Jonzon. Tel 0142/440 30

UFO-INFORMATION

Trycks och utges av Centralgruppen för Riksorganisatio-
nen UFO-SVERIGE Box 311, 591 03 Motala 3.

PRENUMERATION OCH MEDLEMSSKAP

Postgiro 8 43 25-0 C A Jonzon

- ☐ UFO-Information är framställd på eget tryckeri. Allt arbete med denna tidskrift — redigering, planering, tryckning mm — sker ideellt och oavlönat.
- ☐ För artiklarna svarar författarna.
- ☐ UFO-Sverige är en ideell samarbetsorganisation för UFO-INTRESSERADE.

Bidrag från läsekretsen i form av artiklar och diskussionsinlägg mottages tacksamt.

För att underlätta den redaktionella bearbetningen, bör manuskripten skrivas med största möjliga radavstånd på maskinen. Var god observera att manus endast skrivs på bladets ena sida.

Bidrag kan sändas direkt till: "Olle Öhman, Box 75, 430 30 Frillesås" eller "UFO-SVERIGE, Box 311, 591 03 Motala 3".

dragningar är symboliska. Ingen har någon aning om vad som händer på lång sikt.

Vad vi kan konstatera är att hela den teknologi vår moderna existens bygger på är i grunden felaktig. I stället för att bejaka livet och värna om det, sysslar vår vetenskap med raka motsatsen: den förgiftar oss, den stressar oss till döds, den sätter i gång krig för att vi skall förgöra varandra — ja, det finns sannerligen ingen gräns för vad den styrande teknokratin förmår uppfinna för att utrota livet.

I en värld som denna är det inte underligt, att de för samhället ansvariga måste dölja sitt verkliga handlande bakom något de kallar "bevis". Dessa bevis är ofta så invecklade att genomsnittsmänniskan inte kan fatta sammanhanget utan låter sig nöja och accepterar stillatigande. Men i den mån som den enkla samhällsmedborgaren blir mer och mer upplyst, flyttas gränserna för bevisen framåt och längre in i okunnighetens skuggvärld.

Det är denna teknologi som står till buds, när tefatens existens skall bevisas. UFOs har kunnat påvisas långt tillbaka i historisk tid och detta ger anledning förmoda, att dessa jordiska besökare har haft och fortfarande har en teknologi som är riktigare och klart överlägsen vår. I annat fall skulle de knappast ha kunnat överleva (här på jorden går en civilisation under inom en tidsrymd av ca 5.000 år).

Den civilisation vi måste förutsätta att de främmande besökarna lever i torde inte ha behov av bevis och bevisföring av det slag vi rör oss med. Den sanning de lever med är en sanning i sig själv och behöver inte bevisas.

Bevis är under vissa förhållanden helt enkelt ett kamouflage, som en snedvriden teknologi använder för att dölja brister i systemet.

Låt oss exemplifiera genom att följa upp ett fingerat fall av en UFO-landning. Vi antar att teknikern Svensson, som genom sitt arbete är fast knuten till den etablerade vetenskapen, är ute på en tidig söndagspromenad. Nere vid bäcken får han plötsligt syn på ett blänkande föremål: ett UFO! Han går försiktigt fram och får t o m tala med besättningen. Så var det ändå sant det där som skrivits och pratats om "tefaten", tänker han.

Då han kommer hem anmäler han händelsen för polisen, tidningarna slår upp storyn med stora rubriker och en UFO-utredare anländer.

Denne lovar att göra en seriös undersökning av fallet, och Svensson går med på saken. Svenssons vänner känner S. som en trygg och hederlig karl, som det inte finns någon anledning att tvivla på. Nu väntar alla med spänning på UFO-utredarens rapport.

Och den kommer! På undanskymd plats i den lilla ortstidningen får Svensson en dag läsa, att "tefatshändelsen nu klarats upp". Jordprover visade inget onormalt, de fotspår som påträffats kan ha gjorts av barn. Inga vittnen har anmält sig. Svenssons berättelse om att han samtalat med besökare från andra världar och att han sett ett rymdskepp som hängde ca 50 cm ovanför marken har därför "på vetenskapliga grunder" lämnats utan avseende.

Svensson vet, att han talat med dessa underliga figurer, och de lämnade ju fotavtryck efter sig... Nu går han omkring och funderar över om det verkligen alltid går att bevisa saker och ting.

Han kommer att tänka på historien om pigan från landet som för första gången besökte Skansen i Stockholm och där fick syn på en giraff. — Nej du, utbrast hon, dig tror jag inte på, för sådana djur finns inte!

Jonzon

Charles Fort

Den svenska översättningen av "New Lands" LÄNDER BORTOM VERKLIGHETEN kan beställas från undertecknad. Boken (215 sid.) kostar 27 kr. och exp. portofritt.

T. BERTELSEN

Box 151, 731 01 KÖPING

Ännu har inte tidningen *National Enquirer's* vetenskapliga panel kunnat konstatera, om den silverglänsande kula som en marsdag förra året påträffades på ett fält i Florida är av utomjordiskt ursprung. Dr Robert Creegan som är filosofiprofessor vid New Yorks statliga universitet förklarade vid en konferens i juli i år, att man då inte var beredd att tro något sådant. Kulan rör sig av sig självt, stannar, byter riktning, utsänder vibrerande ljud och svarar på magnetpåverkan.

ÄR DEN MYSTISKA "SILVERKULAN" SPANINGSROBOT FRÅN VÄRLDSRYMDEN?

OLLE ÖHMAN

Det var onsdagen den 27 mars 1974 som familjen Betz, bestående av Antoine och hans hustru Gerri samt 21-åriga sonen Terry Matthews lämnade sitt hem på Fort George Island för att besöka sina ägor drygt 30 km därifrån. Skogsbrand hade rasat i trakten och man var rädd för att de egna markerna skulle vara i fara.

Sedan de strövat omkring en stund på området utanför Jacksonville upptäckte plötsligt Terry och en kamrat till honom en silverglänsande kula av en bowlingbolls storlek. Den låg mitt ute på ett fält och drog uppmärksamheten till sig genom sin glans.

Pojkarna gick fram till kulan och tog upp den. Då de tyckte, att den såg märkvärdig ut och dessutom inte kunde förstå, varför den befann sig mitt ute på en skogsäng, beslöt de att ta den med sig hem. De granskade området runt den plats där kulan hade legat men kunde inte finna spår efter människor eller andra föremål.

Då de kom hem, lade de kulan på golvet. Den började då rulla av sig självt, ändrade med ens riktning, stannade och fortsatte sin till synes planlösa vandring över golvet. Hela familjen häpnade. Under några dagar roade man sig med att "leka" med den besynnerliga kulan, men eftersom alla hade sitt att sköta placerades den i en trälåda i Terrys rum på husets andra våning. Där stod den framme vid fönstret, när Terry en dag kom upp tillsammans med sin fästmo Theresa Fraser.

Terry Matthews tog fram sin gitarr och började stämma den. Han fann småningom de rätta tonerna — men då han skulle börja spela hörde de två ungdomarna, hur kulan vid fönstret svarade med exakt samma toner. Theresa blev rädd, och även Terry kände sig underlig till mods.

Familjen kunde naturligtvis inte tåla med sitt fynd och snart översvämmades huset av nyfikna. Telefonsamtal kom från när och fjärran och även myndigheterna hörde av sig. Terry lämnade ifrån sig kulan till representanter för marinen som gjorde en undersökning och sedan returnerade den till honom. Vetenskapsmän av alla kategorier visade sitt intresse. En av dem var dr Carl Williston vid forskningsinstitutet Omega Minus One i Louisiana. Han gjorde en analys av kulan och fann en del svår-förklarliga omständigheter.

Kulan har enligt dr Williston anmärkningsvärda magnetiska egenskaper. Den har två poler, en nord- och en sydpol men dessa ligger inte linjärt i förhållande till varandra utan med 90 graders avvikelse. För en ihålig sfär anses detta vara sällsynt men inte helt omöjligt. Dessutom har dr Williston kunnat konstatera en

(trolig) tredje pol, och denna har ingen klart definierad motpol. En sådan tredje pol skulle på ett avgörande sätt placera kulan utanför våra kända fysiska lagar.

Det sista av de fenomen dr Williston konstaterat är dramatiskt: Genomströmningshastigheten i magnetfälten tycks variera i styrka enligt ett bestämt mönster. Den magnetiska kraften ändrar sig med andra ord, och detta är okänt i vår världs fysik.

Kan det vara möjligt att familjen Betz har i sin ägo det första konkreta beviset för utomjordiska existensers närvaro? Rapporter om likartade kulor har strömmat in från skilda delar av världen (bl a från Australien och Nya Zeeland), men ingen har tidigare tagits om hand.

Vid den röntgenundersökning som företagits har det visat sig, att kulan består av flera likartade mindre sfärer (tre till antalet). Det fjärde i kulan liggande föremålet förefaller att ha annan täthet och andra dimensioner än de tre övriga. Det yttre glänsande höljet påminner i strukturen om stål.

Kulan är perfekt balanserad och rör sig som sagt av sig självt. Om man lägger den på ett bord går den runt på bordsytan men rullar inte över kanten, såvida denna kant är klart avgränsande (av glas exempelvis). Den tar då en annan riktning. Kulan kan också rulla uppåt, alltså helt i strid med våra kända gravitationslagar. Den förefaller ha ett inbyggt sökar- eller styrsystem, som dirigerar den och hjälper den att undvika fällor.

Preliminära undersökningar visar, att den är känslig för vädrets växlingar. Soliga dagar är den mera aktiv. Detta har ingenting att göra med direkt värmepåverkan, inte heller med elektriska strömmar, eftersom man testat kulan i dessa avseenden.

Ännu återstår med säkerhet många ingående försök, innan vetenskapsmännen närmare kan uttala sig om det märkliga fyndet. Frågan är väl om vår teknik räcker i det här fallet!

Det råder en överraskande överensstämmelse i fråga om måtten mellan kulan och jorden. Jämför siffror i tum och miles i nedanstående tabell:

KULAN	JORDEN
Diameter: 7,96 tum	7,926 miles
Omkrets: 24,99 tum	24,868 miles
Yttre hölje: 429 till 450 tum	25 miles

"DEN AVSKYVÄRDE SNÖMANNEN" I NEPALS BERGSTRAKTER KANSKE FELANDE LÄNK MELLAN MÄNNISKA OCH APA

*Yeti kastade flicka i floden
och rev boskap*

"Den allt uppslukande demonen" — eller "yetin" som nepaleserna kallar honom — bär bland bergens folk ännu ett känsloladdat namn, nämligen "metch kangmi", "den avskyvärde snömannen". Berättelserna om denna fruktade varelse är många och långa bland invånarna på Himalayamassivets sluttningar. Få har sett snömannen men många har hört talas om honom, och det sägs till och med att i något eller några kloster i tibetanska byar förvaras kvarlevorna av en "yeti". Ingen vit människa har ännu fått se en "yeti" trots att vetenskapsmännen verkligen ansträngt sig. Flera expeditioner upp till dessa otillgängliga delar av världen har företagits i avsikt att söka fånga eller åtminstone fotografera en snöman. Men hittills har alla ansträngningar gäckats. Att man ändå är övertygad om denna skräckvarelse existens beror på de fotspår man lyckats fotografera.

Historierna om "metch kangmi" är uråldriga men det var först i slutet av 1800-talet, som Europa kom närmare i kontakt med dessa fantastiska skildringar. Det skedde genom överste A Waddel, som år 1887 upptäckte märkliga fotspår. Han återgav sina iakttagelser i en bok om sina äventyr i Himalaya.

Waddels observationer gjordes högt uppe på snövidderna, på omkring 5 000 m höjd mellan Nepal och Tibet. Några år senare var det forskningsresanden Knight som plötsligt fick syn på ett slags "djurmänniska" mellan några klipputsprång i Himalayaområdet. Hans iakttagelser kunde dock inte uppfattas som bevis för att han verkligen sett något annat än en björn eller kanske något slags apa. 1921 hörde bergsbestigaren Howard-Bury sina sherpas ofta tala om "metch kangmi" — den avskyvärde snömannen — som de både fruktade och vördade.

Verkligt nyhetsstoff blev "yetin" 1953, då sir John Hunt och hans Himalayaexpedition som ett av expeditionens resultat medförde tydliga fotografier av dess fotspår i snön.

Bland sherpas är snömannen som sagt föremål för en rikhaltig flora legender. Många av dem måste ha ett fast verklighetsunderlag, men det är kanhända på grund av denna varelses undflyende karaktär inte märkligt att snömannen i de nepalesiska dalgångarna uppfattas religiöst. Det är en allmän uppfattning att "metch kangmi" står i nära kontakt med den buddhistiska gudavärldens gudomligheter. Längs bergväggarna finns buddhistiska helgedomar kallade stupa, och på eller vid dem sitter ofta en munk och slår rytmiskt på sin trumma. Dunklet från trumman sägs hålla den avskyvärde snömannen borta från människorna.

Så här tänker sig G. Duplantier det monster som härjar i Alabamas grottor. (Saucers Space & Science nr 63/1972)

Fotavtrycket bästa beviset hittills

Det ganska magra beviset för "yetins" existens är alltså alla berättelserna, de skalper som visas upp och kanske framför allt fotspåren. Dessa ger klart besked om att snömannen är en "tvåfoting" — en biped — som förflyttar sig gående på två fötter i upprätt ställning och som placerar en fot före den andra. Vetenskapsmännen är överens om att foten snarast har mänskligt utseende och mänskliga funktioner. Det rör sig alltså inte om en klätterfot, även om vissa drag i fotens byggnad tyder på att "yetin" en gång för länge sedan kan ha varit klättrare, men detta skulle i så fall ha varit en episod i hans utveckling. Man är också övertygad om att snömannen inte kan vara björn eller någon känd apart.

Det finns bland sherpafolket naturligtvis skildringar av hur snömannen ser ut. Enligt infödingarna går han som sagt upprätt. Ansiktet är fritt från hår — vitt — men kroppen i övrigt är täckt med tjockt, borstliknande hår, till färgen svart, rödaktigt eller kamelfärgat. Benen sägs vara tjocka, något krumma och de kraftiga armarna hänger utefter kroppens sidor ned till knäna. Det mest påfallande draget är huvudets form. Det är spetsigt och har en från pannan ned mot nacken gående köl eller kam, som inte återfinns hos någon annan varelse.

I en sherpaberättelse ges följande signalement:

"Den är en satt, fyrkantig varelse ungefär av en småväxt mans storlek. Han är täckt med svart eller rödaktigt hår. Håret är inte så långt och ser ut att växa uppåt från midjan och mot huvudet medan det däremot växer nedåt från midjan och mot fötterna.

Omkring fötterna är håret längre. Huvudet är högt och spetsigt till formen och har en kam av hår på hjässan.

Ansiktet är inte så platt som på en apa men likväl plattare än en människas. Näsan är "tilltryckt". Snömannen saknar svans. Händerna ser ut att vara större och starkare än en människas".

"Yetins" huvudkam vållar vetenskaplig diskussion

Under andra världskriget flydde två polska fångar ur ett sovjetiskt läger i Sibirien. Flykten började 1941 och under ett år av fruktansvärda strapatser nådde de 1942 fram till Himalayamasivet nära gränsen till Sikkim och Bhutan. Under en vilopaus före den avgörande klättringen fick de plötsligt syn på två säregna varelser på en klipphylla bara fyra — fem meter under dem. En av polackerna vid namn Rawicz beskrev senare händelsen i en bok om flykten ("The Long Walk").

"Det var massiva varelser, nära 2,5 meter långa och de stod upprätt. De såg obekymrat på oss och tycktes helt likgiltiga för vår närvaro medan de lufsade omkring på utsprånget som om de tittade på utsikten. De var absolut inte rädda".

Flyktingarna stod och betraktade dessa varelser under drygt två timmar. Den ena av dem var något mindre och de trodde sig förstå, att det rörde sig om hona och hanne. De beskrev deras huvuden som fyrkantiga, skuldrorna sluttade kraftigt ned mot ett mycket välutvecklat bröstparti. Armarna var långa och nådde ned till knäna. De höll huvudena upprätt ungefär som en människa och kropparna var täckta med långt, löst hängande och stripigt hår som föreföll att vara rost- eller kamelfärgat. De bara stod där på klippavsatsen som folk som står och beundrar utsikten".

De "djur" som polackerna såg kan inte ha varit björnar. Inte heller apor, eftersom en apa inte håller huvudet så högt som den här beskrivna varelsen. Beskrivningen antyder att "yeti" är en tvåfoting som länge stått och gått upprätt, kanske under hundratusentals år.

Det har i denna artikel redan nämnts att skalper från "yetis" förvaras i tibetanska kloster. Europeiska vetenskapsmän har tillåtit ta hårprov från dessa skalper och de har utsatts för ingående analys. Vetenskapsmännen har därvid inte kunnat finna, att håret härrör från någon känd djurart. Måtten på skalperna är dessutom så stora, att de inte passar in på vare sig människa eller apa.

Det mest påfallande i fråga om skalpernas uppbyggnad är den nämnda kölen eller kammen, som sträcker sig från pannbenet och upp över hjässan ända ned mot nacken. Denna kam är omkring 2,5 cm bred och täcks av borstliknande hår som växer från sidorna inåt, uppåt mot kammens krön. Kammen har varit föremål för livlig diskussion i den lärda världen. Den skiljer "yeti" från varje känd apart och från varje djur man känner till.

Det finns tre yeti-typer

Sherpa-mannen Khunjo Chumbi, som nu är 72 år gammal, anses veta mer om snömannen än någon annan i hela Nepal. År 1960 fick han i uppdrag att i Europa visa en yetiskalp och reste tillsammans med sir Edmund Hillary till England, där han bl a lät drottning Elizabeth titta på den. Hon uppges ha tagit ett steg tillbaka i förfäran. Denna skalp är enligt Chumbi drygt 200 år gammal och kommer från Targa, ett land nära tibetanska gränsen.

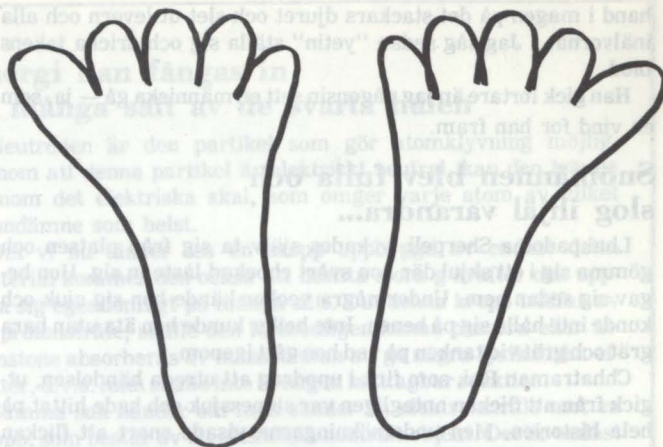
Enligt Khunjo Chumbi finns det tre typer av "metch kangmi".

1. **Chu-ti** som är den största och kraftigaste, men likväl ej den farligaste. Han dödar bara djur och lever på den högsta platsen i bergvärlden, alldeles vid snögränsen.

2. **Mi-ti**, den vildaste och farligaste "besten" som genast går till anfall mot människan. Det är han som allmänt kallas "metch kangmi" — den avskyvärde snömannen. Han bor bland träden och klipporna.

3. **Tel-man** som är den minsta i yetifamiljen. Han lever på vildkaniner och annat småvilt. Han är allmän och bor inte långt från mänsklig bebyggelse.

Det tycks vara en allmän uppfattning bland nepaleserna, att vita människor aldrig får syn på en "yeti". Detta skulle bland an-

"Yetins" fötter är skapade för upprätt gående. Han för foten utåt/bakåt och förflyttar sig oerhört snabbt.

nat bero på de vitas alltför bullersamma och störande uppträdande, när de vandrar fram i bergen. En annan teori är att "yeti" känner vittringen av den vite mannen och genast märker att den skiljer sig från den lukt som nepaleserna ger ifrån sig. Han blir då rädd och flyr.

För endast några månader sedan gjorde den italienske journalisten Bruno Rossi och fotografen Dante Vacchi, anställda vid tidningen Domenica del Corriere en reportageresa i Nepals bergstrakter i avsikt att söka efter "yeti" eller åtminstone på ort och ställe få närmare kontakt med skildringarna om snömannen. Någon "yeti" fick de aldrig syn på men en fantastisk och i sina detaljer skräckinjagande skildring av en "metch kangmi", som överföll en ung sherpaflicka blev i alla fall utbytet av deras ganska mödosamma vandring bland bergen på höjder varierande mellan 3 000 och 5 000 m höjd.

"Metch Kangmi" dödade tre oxar

De fick träffa såväl polismannen som utrett händelsen, Chhatraman Rai, och offret för överfallet, den 17-åriga sherpaflickan Lhakpadoma Sherpeli, som blev kastad i vattnet där floderna Macherna och Dudh Kosi förenar sig.

Lhakpadoma är enligt Rossi en ung, smärtflicka som inte är skygg för främlingar. Hon berättade villigt om vad som hände henne ute på markerna, där hon vaktade en boskapshjord.

— Jag var ute på ängarna nära Macherna och skulle vakta hjorden tio dagar. Det började bli kallt och jag hade skickat bud till Khumjung, att de skulle komma med en varm kappa till mig. Den morgon det fasansfulla hände höll jag på att försöka lugna en jak som blivit orolig. Djuret rullade med ögonen och frustade som i ångest på ett sätt som jag aldrig sett förut. Jag hörde steg på ängen och trodde att det var min bror som kom med den efterlängta kappan. Jag vände mig om, och då...

— Då såg jag den hemska varelsen. Han kom rakt emot mig med vidöppen mun och grinande tänder. Det såg nästan ut som om han skrattade ondskefullt åt mig. Innan jag hann tänka, tog han mig i håret och sedan slungade han mig över strandkanten och ned i vattnet i floden. Jag måste ha förlorat medvetandet omedelbart, men vid kontakten med det iskalla vattnet vaknade jag till liv igen. Jag lyckades få tag i en sten och kunde mödosamt kravla mig i land.

Där kröp jag försiktigt in i ett buskage och såg nu att "yeti" hade slagit ihjäl en av jakoxarna och nu var i färd med att anfälla en annan ox. Han slog till djuret med blotta händerna och med armar som måste ha varit hårda som stål eller sten. Ändå var snömannen inte större än en vanlig människa men med oerhörda kroppskrafter. Han var bred och svart och täckt med yvig päls. Även ansiktet var rynkigt, mörkt och hårbetäckt. Ögonen var runda, gula och djupt liggande. Huvudets form uppfattade jag som spetsigt.

Han gick upprätt men med fötterna vända utåt-bakåt.

Då "metch kangmi" slagit ned den andra oxen tog han itu med den tredje och det såg verkligen fruktansvärt ut. Han körde in en

hand i magen på det stackars djuret och slet ut levern och alla inälvorna.... Jag såg sedan "yetin" ställa sig och dricka jakens blod.

Han gick fortare än jag någonsin sett en människa gå — ja, som en vind för han fram.

Snömännen blev fulla och slog ihjäl varandra...

Lhakpadoma Sherpeli lyckades själv ta sig från platsen och gömma sig i ett skjul där hon svårt chockad låste in sig. Hon begav sig sedan hem. Under några veckor kände hon sig sjuk och kunde inte hålla sig på benen. Inte heller kunde hon äta utan bara grät och grät vid tanken på vad hon gått igenom.

Chhatraman Rai, som fick i uppdrag att utreda händelsen, utgick från att flickan antagligen var sinnessjuk och hade hittat på hela historien. Men undersökningarna visade snart att flickan mentalt var fullt frisk, och att det måste finnas någon sanning i hennes berättelse. Då han kom till platsen för överfallet upptäckte han också de märkliga fotavtrycken. Det rädde inget tvivel om saken: de tillhörde en "yeti"! Avtrycken återfanns på den sankna ången vid floden och mellan boskapen. Märkena var drygt 30 cm långa och "hand"-avtrycken endast något kortare eller omkring 25 cm.

I klostret i Tengboche finns en målning som visar guden Lhamu, då han befäller en "yeti" att straffa en synderska. Klosterföreståndaren där är en 40-årig lama vid namn Nawong Tenzing Yambo, berättar journalisten Rossi. Laman påstår sig ha sett en "yeti" i en av sina tidigare inkarnationer för 130 år sedan. "Yetin" skulle ha hoppat ned från klostertaket, slitit till sig ett stycke kött från ett förråd på klostergården och sedan gett sig iväg. Nawong Tenzing Yambo berättar, att han vid denna händelse befann sig i sin fjortonde inkarnation och att han nu var i den sjuttonde. Klostret i Tengboche ligger endast omkring 20 km från Mount Everest, världens högsta bergstopp.

I legendbildningen om "yetin" återfinns en berättelse om hur de talrika snömän som för hundratals år sedan bodde i landet Targa i hast reducerades. De var på den tiden människornas tjänare men ansågs oberäkneliga och farliga. Deras herrar fann då på att ge dem en stark, alkoholhaltig dryck, som de förtärde under utstötande av vilda belåtna vrål. Sedan de blivit grundligt berusade råkade de i slagsmål med varandra, varvid alla snömän utom två dräptes. På detta sätt befriades Targa från "metch kangmi", men de två överlevandes ättlingar finns nu, säger sagan, i Nepals bergstrakter.

Än finns okända arter att upptäcka!

Vetenskapsmännen har som nämnts ytterst lite att bygga sina teorier på, men det förefaller troligt att snömännen tillhör en alldeles speciell art som ligger mellan människan och djuren. De tidigare åsikterna om att han skulle vara en apa eller björn har helt avfärdats.

Det mest sannolika är att det rör sig om en jordens urinvånare, som av den mindre men intelligentare människan med en förning av list och våld drevs bort från det mänskliga paradiset. "Yetin" sökte sig in i det inre av Asien och fann småningom en fristad i dessa skyddade bergstrakter. Detta måste ha hänt för hundratusentals år sedan.

Fötterna tyder på att "yetin" under någon period av sin existens varit klättrare, men som de nu ter sig i avtryck ger de klart besked om att de är skapade för gående och inte för att klänga i träd.

I olikhet med apvarelserna går och står snömännen upprätt. Härigenom har hjärnan liksom hos människan kunnat utveckla sig och nå en, som man förmodar, vida större intelligens än hos andra människoapor.

Forskarna är ense om att det ännu kan vara för tidigt att säga: det finns inte längre något att upptäcka! Man erinrar om att under de senaste hundra åren okapin och dvärgflodhästen tillförts den kända faunan. Den vita noshörningen, zebran och jättepandan anförts som andra exempel på relativt nya upptäckter inom djurvärlden. Kvastfeningen som man trodde var utdöd sedan 70 miljoner år har ju påträffats i Indiska Oceanen.

Gorillan som var ett sagodjur bland grekerna upptäcktes 1870. Ingenting talar mot att vad vi kallar monster eller fantomer eller ger något annat fantasinamn i brist på bättre, kan vara påtagliga verkligheter, vilket innebär att också "yetin" — och storsjöödjuret med flera underligheter — kan vara rester från förhistorisk tid.

Ännu finns väldiga vidder på vår jord, som endast delvis genomkorsats. Amazonas djungler är otillgängliga och farliga områden, i den australiska öknen liksom på Nya Guinea finns utforskade regioner, där spillror av okända arter kan föra en skyddad tillvaro i fickor, där de existerar som "levande fossiler" eller "felande länkar".

Kanske felande länken?

Bland infödingarna på Nya Guinea går många berättelser om jätteapor och även från Sumatra och andra platser i Asien och Sydamerika berättas det om märkliga varelser. Avtryck av ovanligt stora fötter med kraftigt utvecklade tår har påträffats i leran på dessa öar.

Tänder som man funnit på Java och i Kina antyder att Sydostasien kan ha varit boplatz för en sorts människoliknande apa av jätteformat.

Kanske är det fråga om "den felande länken", som forskarna sökt efter i hundratals år. Kanske är det just den fruktade "yetin", som förbinder människan med djuren?

I några avseenden liknar hans levnadssätt mer människans än djurens. I motsats till björnen exempelvis går "yetin" inte i ide under vintern utan är då högst aktiv. På de höjder där han lever — mellan 5 000 och 3 000 m — livnär han sig på mossor och små gnagare. Men då hungern riktigt sätter åt söker han sig ned till människornas boningar. Han slår kanske ett djur och river ut inälvor och lever ur den dödade kroppen innan han börjar äta.

Det förefaller inte helt osannolikt att berättelserna om monster som setts i bl a Förenta staterna har ett verklighetsunderlag, som liknar "yetins". I Washington-området talar man om "the sasquatch", i Oregon är det "Bigfoot" som spökar liksom i Norra Kalifornien. Man har sett stora håriga varelser i Brooksville i Florida, i Pennsylvania och på Presque-ön. Även om Alabamas grottor går rykten, som säger att ett enormt odjur huserar där.

I den världsberömda amerikanska nationalparken "The Everglades" i Florida iakttogs enligt en artikel i National Observer den 16 augusti 1971 en jättelik varelse, som spred en stark och från lukt omkring sig.

Det handlar om några tältande ungdomar, som lagt sig att sova. Vid 2.30-tiden på morgonen hörde en av dem ett ljud som påminde honom om en elefants klampande. Han gläntade försiktigt på tältduken och tittade ut. I halvdunklet såg han då vad som tycktes honom vara en storvuxen man på omkring tre meters avstånd från tältet. Det var mannen och figuren syntes relativt klart. Han trodde att det kanske var någon i sällskapet som var ute och gick åter och lade sig.

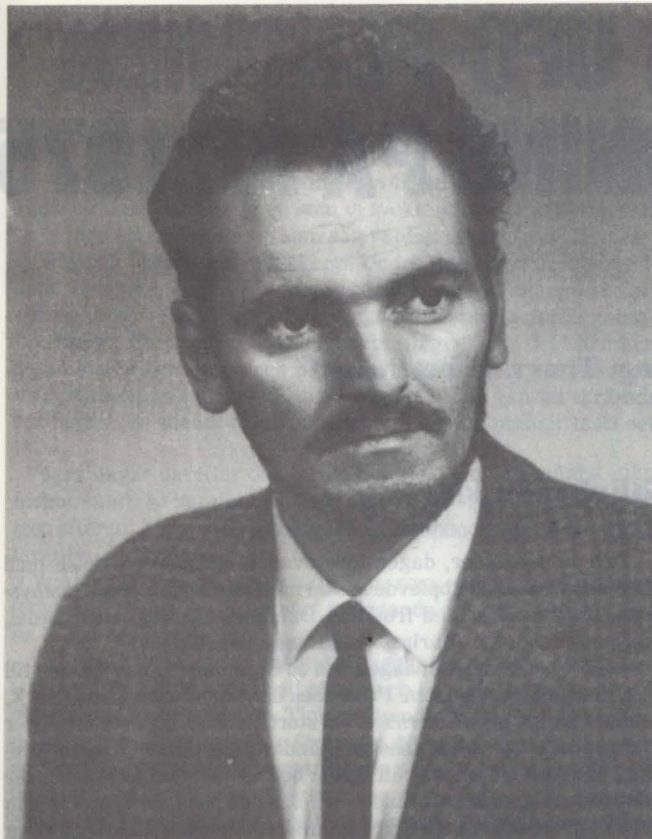
Kusiner — när allt kommer omkring?

Även andra deltagare i det tältande sällskapet hörde och såg den underliga gestalten. På morgonen upptäckte de väldiga fotspår runt omkring tältplatsen — de var mellan 50 cm och 33 cm i längd. En av tältarna gjorde gipsavgjutningar av spåren.

H C Osborn som är ordförande i det lokala arkeologiska sällskapet i trakten fick höra talas om saken och har sedan gjort flera utflykter i området för att söka spåra jättemannen. The Everglades är ett ur många synpunkter märkligt område, såväl geografiskt som etnografiskt. En del gissningar går ut på att här kanske legat en uråldrig civilisation. Det finns exempelvis två pyramider bevarade samt en mur med hieroglyfer och symboliska tecken i stort antal. Såväl pyramiden som muren kan vara rester av en högtstående forntida kultur, som fanns långt innan indianerna anlände till Florida.

Den nyfikna människan bör fortfarande ha en spännande tid framför sig. Kanske finner hon en dag att Floridas monster, snömännen och människan åtminstone är kusiner?

OLLE ÖHMAN

Reinhold Carleby

Energi kan fångas in på många sätt av de svarta hålen

Neutronen är den partikel som gör atomklyvning möjlig. Genom att denna partikel är elektriskt neutral, kan den tränga igenom det elektriska skal, som omger varje atom av vilket grundämne som helst.

Om vi nu tänker oss en kropp uppbyggd av endast detta material kommer den också att besitta stora g-krafter och uppföra sig egendomligt på många sätt. Om denna kropp träffas av en protonstråle, skulle den förmodligen kunna passera eller åtminstone absorberas av massan utan att ge några fysikaliska effekter, d.v.s. man skulle inte få någon iakttagbar reaktion.

Samma sak händer om man sänder en elektronstråle mot en kropp, som består av ett elektriskt neutralt objekt. Det är endast liknämnda poler som repellerar varandra. Mera svårförklarligt är ju vad som händer med ljuset. Det antas ju också absorberas av de svarta hålen. Men vad vet vi egentligen om ljuset som energi?

Det märkliga med ljuset är ju, att det än förklaras vara en vågrörelse, än kan sägas vara fotoner, dvs partiklar utan massa. Min personliga åsikt är att detta resonemang i någon mån slår slint, men det är så förhållandet beskrivs på vetenskapligt håll.

Det torde faktiskt vara möjligt att energier (t ex ljus som absorberas) kan infångas av de svarta hålen på annat sätt än genom g-kraftsinverkan.

Reinhold Carleby

SVARTA HÅL ELLER UNIVERSUMS SKAPELSEKAMMARE

Fjärran från den jordbundna människans slit för dagens bröd och andra relativt "blygsamma" händelser sker i världsrymdens ofattliga djup de mest häpnadsväckande fenomen. Naturforskaren J.B.S. Haldane har sagt, att universum är inte bara underligare än vi har antagit utan underligare än vi någonsin kan anta.

I novembernumret, 1974 av Det Bästa finns en artikel som på ett medryckande sätt skildrar nya upptäckter i fråga om den s.k. yttre rymden. Detta uttryck är något mycket tänjbart: vad vi menar med den yttre rymden är ofattbart stora områden på lika ofattbara avstånd från jorden, men om vi placerar oss själva (i tanken) där vi nu antar att yttre rymden är belägen och "tittar" åt det håll där vår jord finns, skulle ju detta område kallas för yttre rymden.

Uttryck som "rymd, avstånd och mängd" blir i relation till universums motsvarigheter rena farsen. Hittills har över 100 miljarder galaxer upptäckts (alltså motsvarigheter till vår vintergata).

Vintergatan har f.n. en diameter på 100.000 ljusår, d.v.s. den sträcka som ljuset färdas på ett år (ljushastigheten är 300.000 km/sek).

Man har upptäckt miniatyrstjärnor med en diameter av ca 15 km, vilka snurrar kring sin egen axel med en hastighet av 30 varv/sek. Deras materia har en så stor täthet, att en tesked därav här på jorden skulle väga en miljard ton (det motsvarar ungefär vikten av 200 miljoner elefanter!) Dessa stjärnor eller solar betecknas som neutronstjärnor, dvs g-krafterna har pressat rymden ur varje enskild atom, och protonen och elektronen har förenats och bildat en elektriskt neutral produkt (neutronen).

En ännu mer enastående upptäckt utgör de s.k. svarta hålen, som anses vara slutprodukten av en stor stjärna. Deras g-krafter är så väldiga, att inte ens ljuset förmår lämna dem. Företeelsen kallas svarta hål, emedan massan är så stor, att inga energier kan lämna ytan. Detta gäller såväl deras egen energi som energin från andra rymdobjekt. Man kan inte erhålla vare sig radareko eller repellerande radiovågor, ljus m m därifrån. Dessa energier absorberas ögonblickligen av ofattbara gravitationskrafter (förmodar man).

Här tillåter jag mig att betvivla vetenskapsmännens slutsatser. Om detta skulle vara riktigt, tvingas vi ändra på åtskilligt, ja t.o.m. naturlagarna. Vi antar, att kosmos med sina massor en gång i tiden skapats genom en jättelik explosion (Big Bangteorin). De solar man här åsyftar är ju ändå en del av universums totala massa. Big Bang-teorin förutsätter ju, att all massa var samlad på ett ställe. Denna massa detonerade och spred galaxer omkring sig i miljarder och åter miljarder exemplar.

Hur var nu detta möjligt? Ljuset är den energi som lättast av alla bryter sig ut ur g-kraftens våld och här påstås alltså, att en enskild stjärnas massa skulle vara stor nog för att fånga ljuset och alla andra kända energier i ett permanent grepp, för tid och evighet.

Frågan blir då: när alla massor låg samlade före den stora smällen med åtföljande oerhörda g-krafter, hur kunde då massa i form av galaxer slungas ut från denna gigantiska centralkropp? Lägg märke till att den största kända hastighet som uppmätts på någon galax är 150.000 km/sek, dvs halva ljushastigheten (Jag reserverar mig något för uppgiften eftersom jag tagit den direkt ur minnet).

Det är dock klart, att någon högre hastighet har aldrig uppmätts på en galax. Ljuset färdas som nämnts med hastigheten 300.000 km/sek och saknar massa. Trots detta påstår man, att ljuset inte kan bryta sig ut ur de svarta hålen — vilket det inte heller gör — men jag tror, att man måste söka orsaken någon annanstans än i g-kraften hos en enorm massa. I annat fall måste man ge upp teorin om Big Bang.

Det är ingen tvekan om att de svarta hålen existerar och ännu för lång tid kommer att ge vetenskapen huvudbry. Men jag tror att man i dessa svarta hål kommer att finna skapelsens hemlighet. Jag hävdar, att de svarta hålen är slutstationen för energi och begynnelsen för nyskapad materia. Jag tror på ett universum som förnyar sig genom kontinuerligt nyskapande, och vi håller nu på att avlocka denna process dess hemligheter.

Reinhold Carleby

RYMDSKROT OCH UFO-FENOMEN INTRESSANT INLEDNING PÅ ÅR 1975

Intervjuer och sammanställning: Thorvald Berthelsen

1975 började ganska hektiskt i fråga om rapporter om luftfenomen. Vi formligen översvämmades med pressklipp och telefonpåringningar från människor som gjort intressanta iakttagelser. Här följer några utdrag ur den mängd frågeformulär och telefonintervjuer som hopat sig.

Den 31 december klockan 19 iaktogs över mellersta Norrland ett föremål med eldsvans efter sig. Det gick i väst-östlig riktning. Fru Elin Ström, Funäsdalen, berättar:

— Vi satt sju personer och drack kaffe i en villa. Av en ren slump tittade jag ut genom fönstret och fick se ett rödaktigt klot röra sig på himlen. Men titta! ropade jag, och vi sprang upp från våra platser och fram till fönstren i olika rum för att följa föremålet så långt vi kunde se det, tills det försvann bland molnen. Det var ett rödaktigt klot med rök efter sig, ungefär som en kvast. Vi öppnade en del fönster men kunde inte höra något ljud. Jag uppskattar observationstiden till ca 2 minuter.

Bussförare Edvin Larsson som befann sig i samma sällskap säger:

— Det brukar vara en jethelikopter stationerad här i Funäsdalen under vissa tider av året. Denna brukar då ha ungefär samma höjd och vid vissa tillfällen samma färdriktning som klotet vi såg. Det är därför som jag jämför klotets hastighet med denna helikopter, som vi brukar se från samma fönster. Observationstiden anser jag rörde sig om ca 2 minuter.

Vägmästare Ake Petersson, Östervåla, befann sig vid tillfället vid Tännadalens Turisthotell. Petersson säger, att han inte såg någon föremål, men väl en eldkvast, 2–5 cm lång. Han anger observationstiden till ca 2 minuter.

Olof Sundström, kapten i flygvapnet, befann sig tillsammans med ett par vänner vid Rengsjö ca 14 km öster om Bollnäs. Han berättar följande:

— Jag befann mig utomhus och klockan var 19.08. I öster fanns ett molnsystem. Plötsligt uppmärksammade jag en, som jag först trodde, nyårsraket, men nästan omedelbart såg jag att det mer liknade ett stjärnfall. Jag ändrade snabbt ånyo uppfattning då föremålet rörde sig horisontellt och inte "slocknade". Jag såg fenomenet först så gott som rakt ovanför mig, med någon dragning åt sydväst. Rörelseriktningen var bedömd till SSO. Vinkelhastigheten ovanför mig var märkbart högre än när föremålet avlägsnade sig på SSO-lig kurs. Det hade en eldkvast efter sig som märkbart växlade i styrka, dock inte i längd. Föremålet sågs fortsätta i konstant riktning och försvann efterhand alltmer bortom moln i öster. Vi kunde se föremålet ca 20–30 sekunder och det sågs sist ca 10 grader över horisonten.

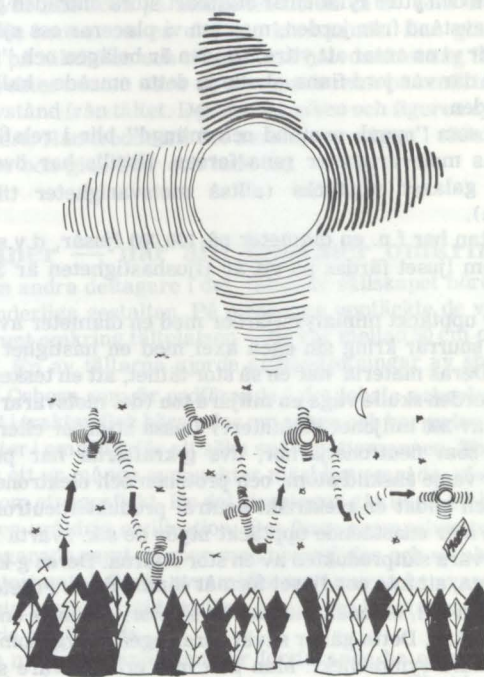
På min fråga om vad som kan ha orsakat fenomenet säger kapten Sundström, att det kan ha varit något föremål med en stor massa eftersom det så länge kunde ge eldsken efter sig vid färd genom jordens atmosfär. Han ger även ett alternativt svar. Nämligen ett föremål med stor kraftkälla som passerade, liknande någon interkontinental övningsraket.

Detta var den 31 december, nyårsafton. Liknande händelser med massor av vittnen inträffade bl a den 9 januari, den 11:e och den 20 januari. I stället för att söka verka vetenskapliga på sken-grunder och sida upp och sida ner älta huruvida det rörde sig om raketsteg si och så, eller satellit x eller y, som återinträdde eller lämnade jordatmosfären, går vi i stället in på de mer intressanta observationerna under denna tidsperiod.

Blinkande klot fem timmar över Ytterhogdal

Den 30 december, dagen före ovan relaterade händelse med början klockan 21, upplevde makarna Barbro och Bengt Gustavsson, tillsammans med fru Ruth Dahlberg utanför Ytterhogdal, följande fenomen. Barbro Gustavsson berättar:

— Klockan 21.00 måndagen den 30 december var vi vittnen till ett oförglömligt fenomen. På skissen där jag markerat med ett X, sköts det upp liksom en raket. Ett stort klot som blev stående över skogen med ett starkt, nästan bländande, vitt sken. Sedan förekom punktvis färgerna rött, grönt och violett (enligt skiss). När de gröna ljuspunkterna tändes, släcktes de röda o s v, precis som när man signalerar optiskt. Föremålet höjde och sänkte sig flera gånger. Vid nedåtgåendet gick det väldigt sakta, men när det steg uppåt gick det snabbt. Vi studerade detta klot i 5 1/2 timme och kunde samtidigt se månen och stjärnorna. Storleken uppskattar jag vid en ren jämförelse som en djup tallrik och avståndet till ca 2.000 meter. Vid 01.00-tiden (31.12) avlägsnade det sig ett stycke längre bort mot söder, men blev kvar där till klockan 02.30. Då satte det av mot nordväst med en väldigt fart, samtidigt som det avgav en blinkande sken med en periodicitet på ca 10 sekunder. En viss oro märktes bland korna i ladugården. Själv fick jag hjärtklappning och kände mig omväxlande varm och kall under den långa tid som vi observerade detta.

Ytterhogdal den 30/12 1974.

Jättestor stjärna observerades i 1 1/2 timme

Lisa Aggeklint och Maud Bernava befann sig nyårsafton klockan 17, utanför en stuga i Tännalden. Lisa Aggeklint berättar:

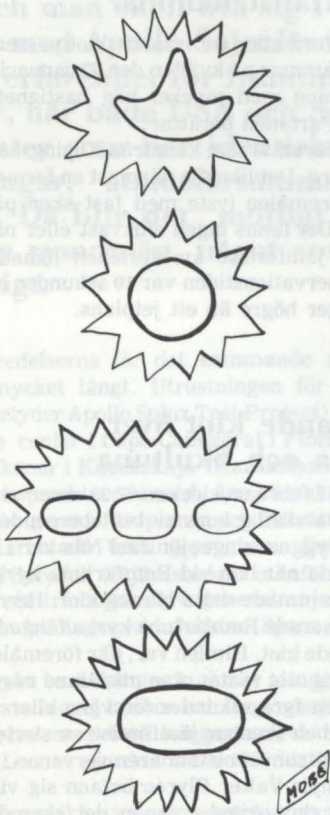
— Vi var ute och skottade snö, då vi tittade upp mot den stjärnklara himlen. Där såg vi en som vi tyckte jättestor stjärna, som lyste med ett fast sken och som såg väldigt underlig ut. Den blev avlång och liknade ett litet skepp. Under tiden som vi studerade detta fenomen, över 1 1/2 timme, delade den på sig och sköt ut strålar då och då. Vi hann även ringa till en militärförläggning i Östersund. Föremålet rörde sig sakta, ibland kom det närmare. Maud tog en ficklampa och blinkade mot det. När hon blinkade med ficklampan kom det närmare och vi blev då ganska skrämda och begav oss snabbt därifrån. Klockan var då mellan 18.30 och 19.

Några dagar därefter dök föremålet upp igen och många människor kunde se hur det närmade sig och försvann. Text kom det igen efter att ha varit försvunnet helt. En bland åskådarna tog en färgfilm av fenomenet.

Vi återkommer till denna färgfilm, som endast visar ett ljusfenomen, om den ställs till vårt förfogande och om det kan anses ha något bevisvärde).

Det kan i detta sammanhang tilläggas att militära instanser sedan ett år tillbaka visat ett större och öppnare intresse för skoidentifierade luftfenomen. Tidigare handlades dessa ärenden av en liten speciell sektion inom försvaret. Numera sker utredningar runt om i landet mera "decentraliserat" inom de olika FO-områdena och milostaberna. Flertalet av vittnena i ovan nämnda händelser har hörts av militär personal. Flygkapten Hans Mikaelsson vid milostaben i Östersund säger vid förfrågan:

— Vi har rapporteringsskyldighet angående sådana här företeelser till försvarsstaben. Först samlar vi in alla fakta, som vi sammanställer för stabschefen. För min del är detta första gången jag kommit i beröring med sådana här fall.

Tännalden den 31/12 1975.

Ett av Bjärne Engholms foton som var synligt i västra Ångermanland den 8/1 1975.

Lysande klot svävade över västra Ångermanland

Vid 20-tiden onsdagen den 8 januari uppenbarade sig ett underligt klot på himlavalvet i västra Ångermanland. I området omkring Backe kunde hundratals människor se fenomenet, som förblev synligt ända till klockan 3 på natten. Detta klot skiftade i alla regnbågens färger och stod ganska högt på himlen. Det stod inte stilla utan rörde sig i sydvästlig riktning. Tidvis avgav klotet ett starkt vitt sken, samtidigt som det bildades två nya äggformade kulor, som kom ut från klotets övre del. Dessa nya objekt försvann efter en stund tillbaka in igen, men återkom med jämna mellanrum.

Fotograf Bjärne Engholm berättar:

— Jag fick telefonsamtal från en granne som såg föremålet. Denne hade i sin tur blivit uppringd av andra vittnen. Jag tittade på fenomenet, klädde mig och åkte ut med bilen, medförande kamerautrustning. Eftersom det var 32 minusgrader vid 21.30-tiden den här onsdagskvällen, ville kamerorna inte vara med så långt länge. Föremålet var på mycket hög höjd. Det hade ett starkt ljusgult sken, som efterhand ändrade sig i alla regnbågens färger. Jag tittade även genom ett 500 mm objektiv. Då klotet ändrade färg till vitt kom det ut något som liknade två öron, ett på var sida, för att sedan dras in i klotet igen efter ett tag. Efter ca en halvtimmes iakttagelse åkte jag hem igen. Jag tog där några bilder från ett öppet fönster på övervåningen i mitt hus. När jag framkallat och gjort allt klart, efter ca tre timmar, syntes föremålet fortfarande, men då från ett annat håll.

Inom en vecka kom en kommuniké från laborator Tage Eriksson via TT, där det hette, att fenomenet berodde på ett stjärnfall som orsakats av en bit materia. Som materia nämndes bl a kameror, skiftnycklar m m som använts vid rymdfärder.

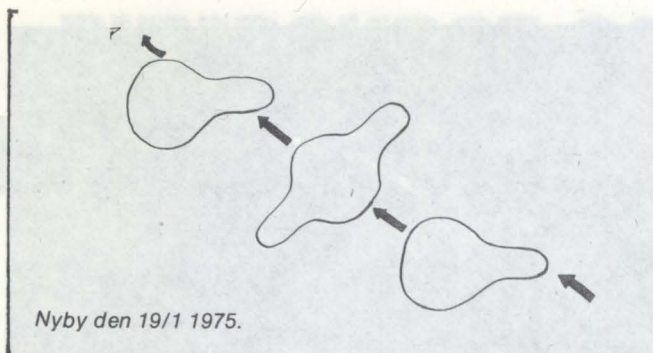
Observatörer och allmänheten omkring Backe skrattar åt denna förklaring. Att texten skiftnyckel i sju timmar skulle ha svävat glödande över området vill man inte tro på.

Kanske hade det varit lämpligare att ta till en ballonghistoria?

Päronformat objekt med metalliknande vingar vid Laholm

Den 19 januari klockan 00.20 var Monica Hansson och Birgitta Magnusson, Laholm, på väg mot Laholm i bil. Birgitta berättar:

— Vi såg föremålet genom sidorutan på bilen och det liknade en helikopter. Det lyste med orangerött fast sken hela tiden. Efter en stund ändrade det vinkel, så att vi kunde urskilja metalliknande vingar, för att sedan återgå till ursprungsläget, då det hade päronform. Föremålet dalade hela tiden för att efter tre minuter

Nyby den 19/1 1975.

försvinna ur sikte västerut mot Mellbystrand. Vi befann oss vid observationstillfället vid Nyby. Först trodde vi att det var ett flygplan som höll på att störta, men farten var ungefär som en helikopters. Jag upplevde händelsen som ganska obehaglig.

Vännäs-bo observerade två olika föremål

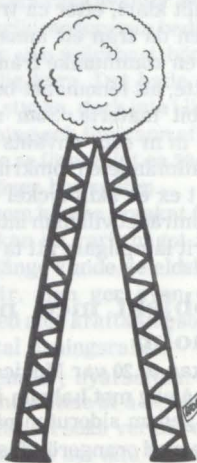
Den 20 januari mellan klockan 24.00 och 01.00, observerade en 25-årig man från Vännäs, som, önskar vara anonym, två olika föremål. Han berättar:

— Jag var på väg hem mot Vännäs vid midnatt efter att ha skjutsat min fästmo till Umeå. Vid Grubbe uppmärksammade jag ett spolformat föremål med många ljuspunkter runtom, som färdades i västlig riktning. Jag skulle tro att jag såg det i en halv minut och jag uppskattar avståndet till 3.000 meter. Jag trodde att det var ett flygplan och tog det ganska lugnt. När jag kom fram till järnvägsviadukten vid Brännland, dök ett nytt föremål upp. Detta kom från söder och gick mot norr. Nu började jag faktiskt undra vad det var fråga om, så jag saktade ner farten. Då jag åter kom fram efter att ha kört under viadukten var föremålet borta. Denna gång var det eldrött och äggformat och mycket närmare, uppskattningsvis 200 meter från mig. Jag kunde tydligt se en svart linje tvärs över föremålet. När jag kört ytterligare ett stycke såg jag föremålet igen. Nu var det på betydligt större avstånd, och jag skulle tro att det då befann sig vid Vännäs. Efter en kort stund försvann det helt.

Lysande klot som fällde ut två ben

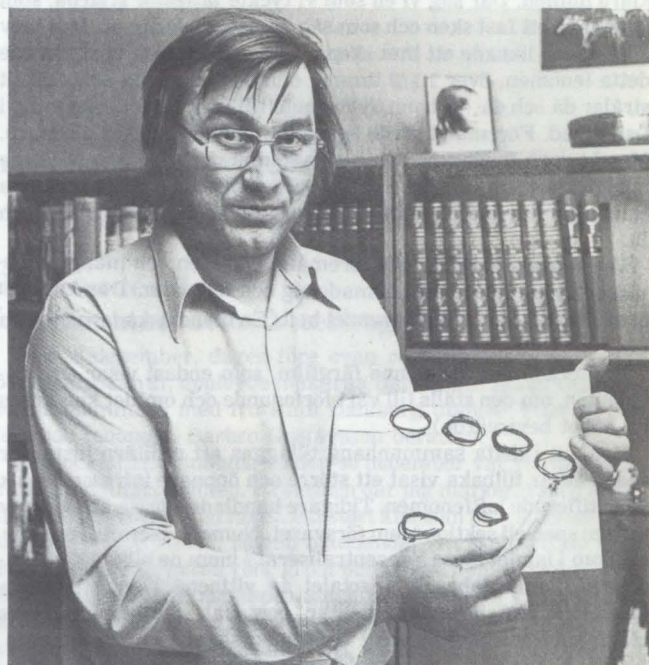
Samma datum (20/1) klockan 18, iakttog dir. Veikko Grundell, Svappavaara, ett klot som fällde ut två långa spröt, precis som om det fällt ut landningsställ innan det tog mark. Dir. Grundell berättar:

— Jag var på väg från Kiruna mot Svappavaara då jag strax norr om Hopukka vägskal upptäckte ett gulbrunaktigt glödande klot som färdades i riktning mot nordväst. Hastigheten var ungefär som en helikopters. Jag släppte gasen och försökte titta på

Kiruna-Svappavaara den 20/1 1975.

kulan, samtidigt som jag rattade bilen. Uppskattningsvis en halv minut efter det jag upptäckt föremålet, utvecklades två ben, som även de lyste i samma färg. Sammanlagt såg jag objektet i 2 minuter. Fallvinkeln beräknar jag till 30 gr. Den skenbara storleken uppskattar jag till 40–50 cm, eller som en stor badboll. Den måste ha varit ganska stor då jag anser att den passerade på ett avstånd av tre kilometer.

Valter Partanen illustrerar observationen av ljusklot över Hallstahammar den 27/1 i år.

Sex lysande klot i U-formation passerade Hallstahammar

En märklig U-formation av lysande klot passerade över Berg utanför Hallstahammar på kvällen den 27 januari. De färdades i nordvästlig riktning med mycket hög hastighet. 37-årige förmannen Valter Partanen berättar:

— Det var sex föremål som kom från Köpingshålet och de försvann mot Norberg. Det liknade närmast en formationsflygning i hästskoform. Föremålen lyste med fast sken påminnande om glödlampssken. Det fanns ingen eldkvast eller någon rök efter. Vid en skenbar jämförelse av storleken liknade de närmast tennisbollar. Observationstiden var 10 sekunder och hastigheten var många gånger högre än ett jetplans.

Silverglänsande klot över Romfartuna och Skultuna

Tisdagen den 11 februari klockan 07.33 observerades ett silverglänsande klot på västlig kurs av två oberoende vittnen på två skilda platser. Byggnadsingenjör Jarl Näs var i bil på väg från Västerås mot Sala när han vid Romfartuna kyrka genom vindrutan uppmärksammade detta blanka klot. Herr Näs berättar:

— När jag passerade Romfartuna kyrka fångades min blick av ett silverglänsande klot. Himlen var, där föremålet flög, molnfri. Det gick i riktning mot väster utan att lämna någon rök eller eld efter sig. Efter ca fyra sekunder försvann eller skymdes klotet bakom moln. Vid en skenbar jämförelse av storleken, såg det ut som en tennisboll som motståndaren serverar.

Byggnadsingenjör Valter Flyrén befann sig vid Skultuna och såg föremålet i sju sekunder innan det skymdes av molnen. Flyrén anger storleken något större än en tennisboll och en ljus metallisk yta. I övrigt samma uppgifter som herr Näs.

Molnhöjden var denna morgon 6.000 meter 5/8.

RYSSAR OCH AMERIKANER MÖTS I RYMDEN SOJUZ OCH APOLLO KOPPLAS HOP I SOMMAR

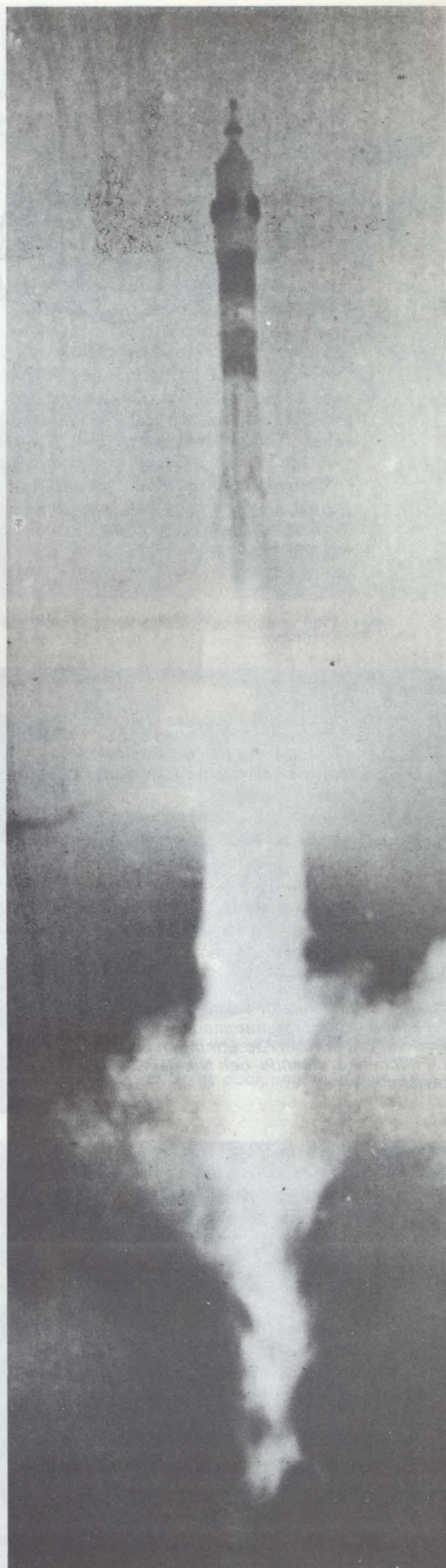
Av Florént Sickenga

En stor händelse i rymdfartens historia äger rum den 15 juli i år. Den dagen startar en rysk bärraket, med i nosen ett Sojuzskepp, som kommer att uppsökas och sammankopplas med en på samma dag uppsänd Apollofarkost. Båda dessa bemannade jordsatelliter skall genomföra en gemensam färd och sammankopplas. Besättningarna skall besöka varandras rymdfarkoster, och man skall öva sig i rymdräddning. Syftet med Apollo-Sojuzfärden är nämligen att få erfarenhet för framtida räddningsaktioner, när både USA och Sovjet har rymdfarkoster som har identiska dockningsanordningar, atmosfärsammansättning och tryck. Då blir det möjligt att rädda nödställda rymdmän, något som hittills varit omöjligt.

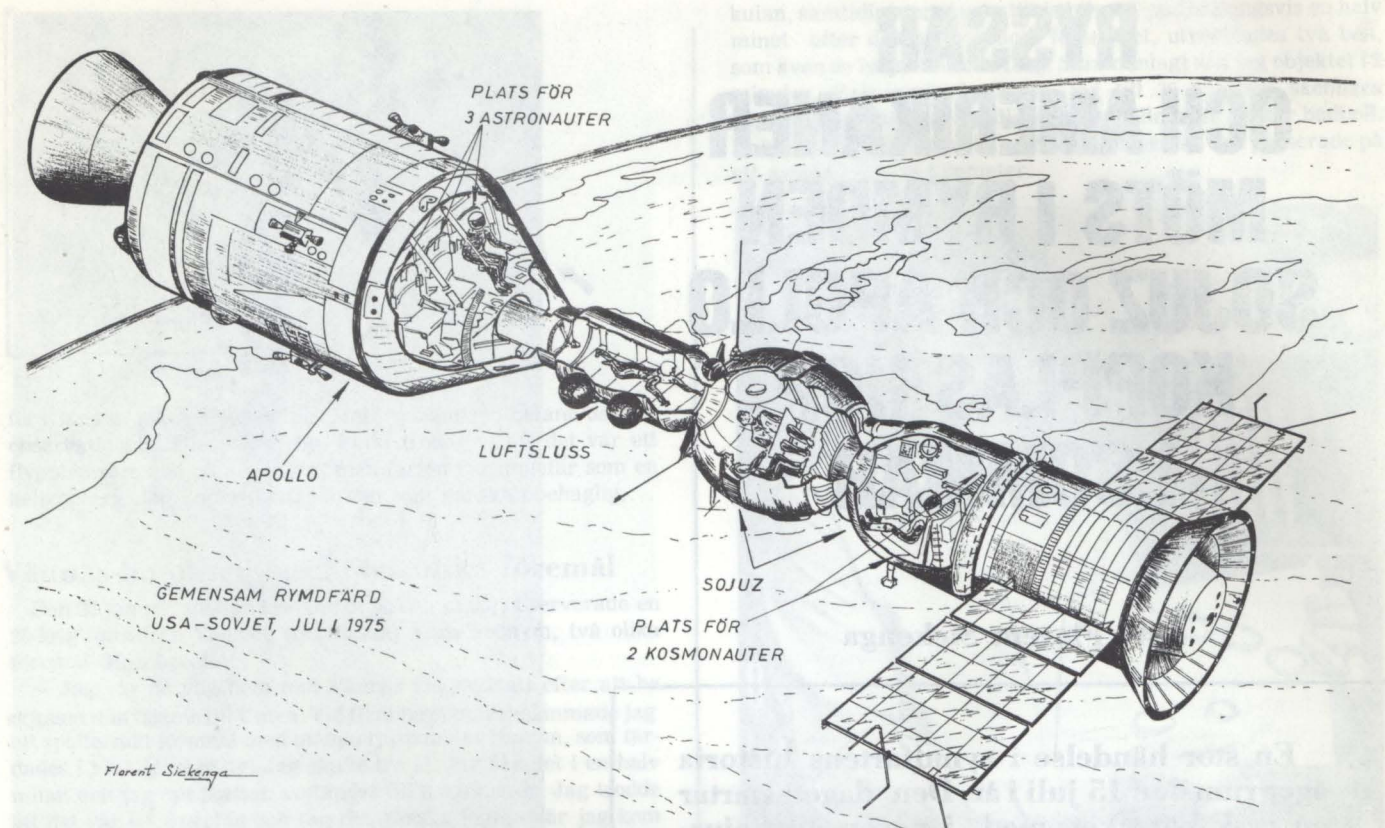
Förberedelserna för det kommande rymdevenemanget har hunnit mycket långt. Utrustningen för den sk ASTP-färden (ASTP betyder Apollo Sojuz Test Project) finns delvis vid Kennedy Space center i Cape Canaveral i Florida, dels vid kosmodromen Bajkonur i Kazakskaja (Kazakstan). Där står snart rymdskeppen hopmonterade med sina bärraketer. Astro- och kosmonauter går igenom färdplanen och fortsätter med sitt ytterst noggrant utarbetade träningsprogram. Detta sker i Sovjet vid Zvezdnoj Gorodok (Stjärnstanen) utanför Moskva under ledning av centrets träningsledare generalmajor Vladimir Sjatalov. I USA sker träningen vid Johnston Space Center vid Houston i Texas.

Den ryska besättningen kommer att utgöras av två kosmonauter, överste Alexej Leonov och flygingenjör Valerij Kubasov. Ytterligare tre reservbesättningar om två man vardera är uttagna. Överste Leonov gjorde i mars 1965 historiens första "rymdpromenad".

De tre amerikanska astronauter, som skall bemanna ASTP:s Apolloskepp blir Thomas P Stafford, Donald K Slayton och Vance

Kl. 13.20 svensk tid startar
ASTP-Sojuz från Sajkonur

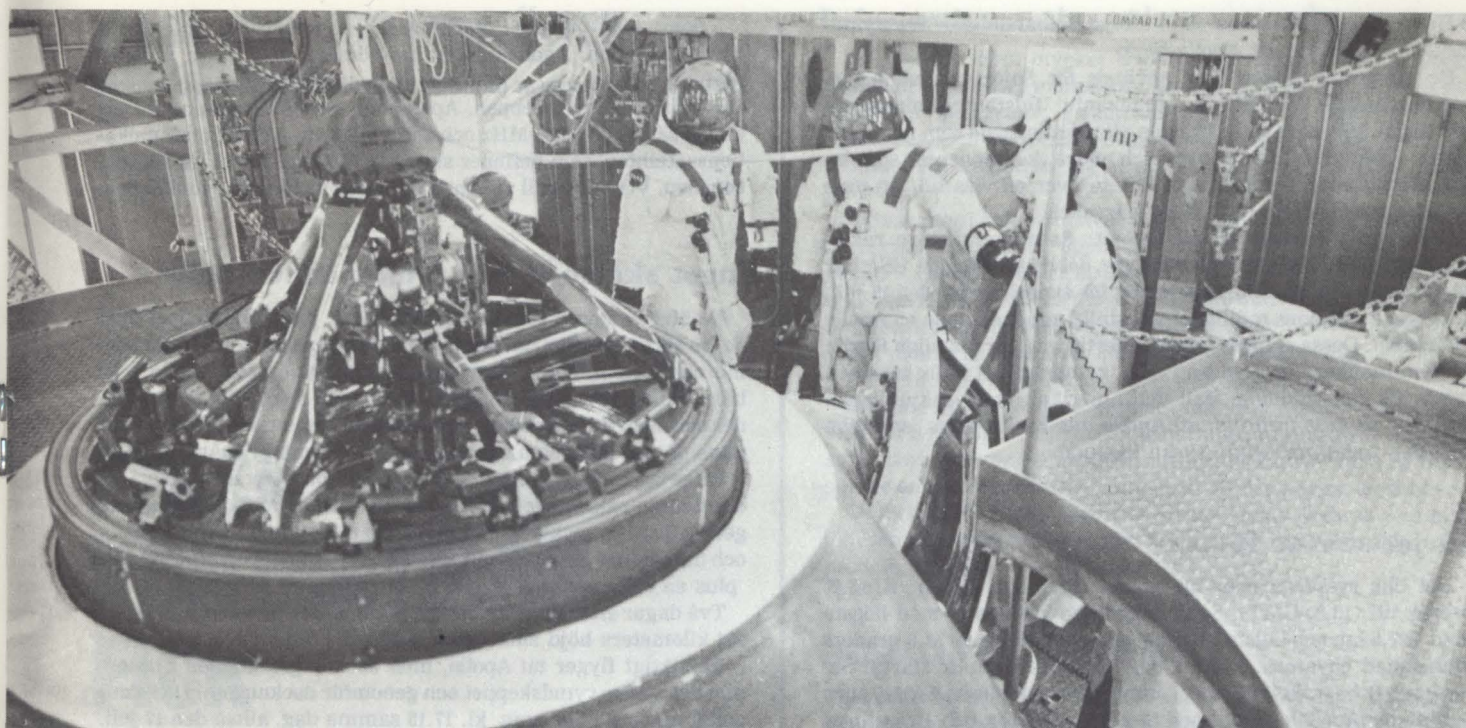

Apollo och Sojuz sammankopplas i rymden. I mitten ses luftslossen, även kallad dockningssektion. Apollokapseln bjuder plats åt tre, Sojuz åt två rymdmän.

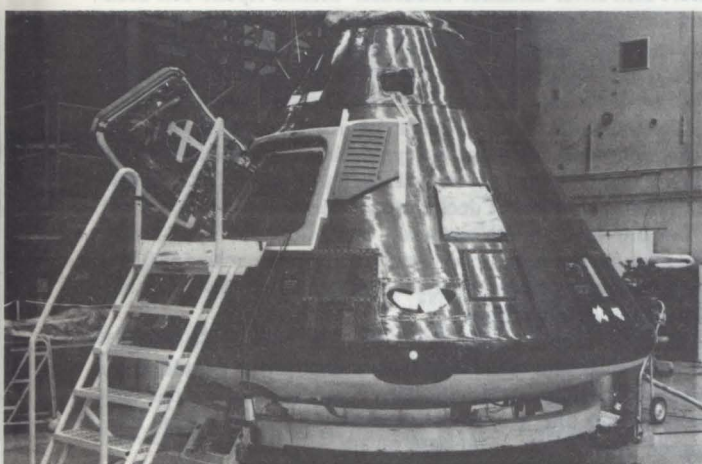
Övning inför den gemensamma ASTP-flygningen. Överst ses två kosmonauter i Sojuz-simulatore, med rymddräkterna på. Nederst vid en annan simulator vid rymdcentret Zvezdnoy Gorodok, (stjärnstanen) nära Moskva. Det är reservbesättningen Anatoli V. Filifchenko, stående, och Nikolai N. Rukavishnikov.

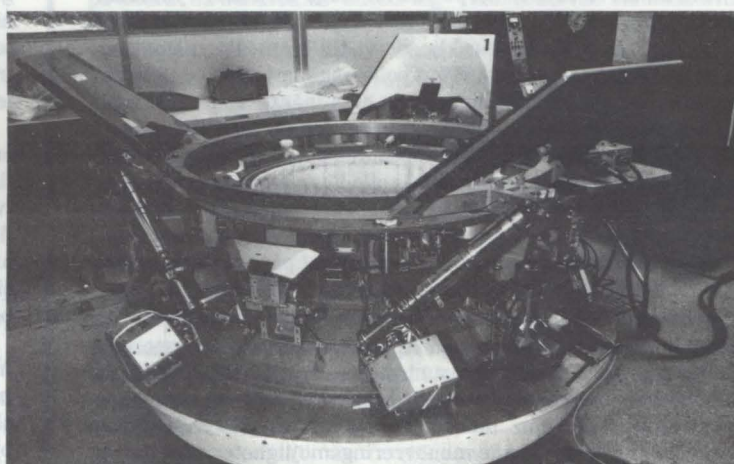
Dockningssektionen, som skall länka samman Sojuz och Apollo ses till vänster utifrån och till höger inifrån. Tydligt ses två av de fyra behållare för kväve och syrgas, till vänster på bilden och en av de inre luckorna i dockningssektionen, till höger.

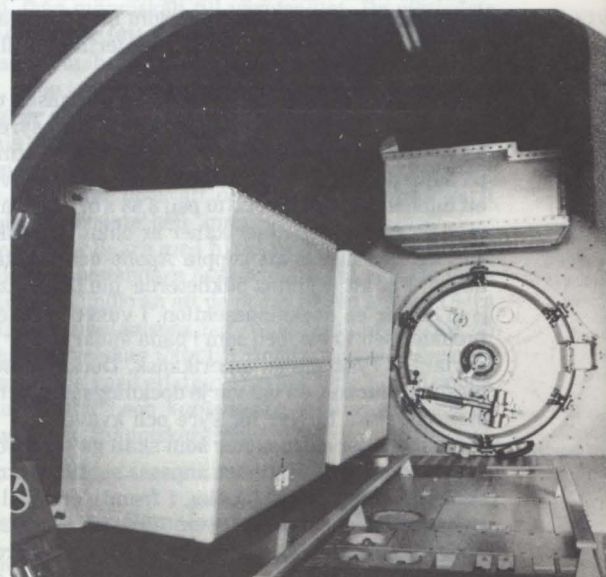
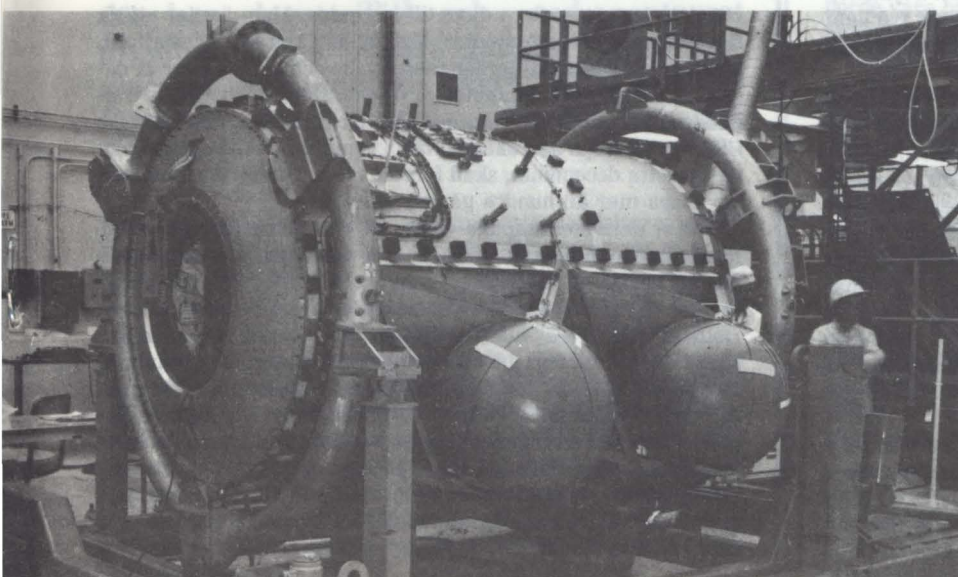
Astronauterna Stafford och Brand i sina rymddräkter står här framför sitt rymdskepp, vars dockningsanordning ses överst till vänster.

Apollokapseln till ASTP-färden har här samtliga fönster täckta med skyddsmaterial. I den skall astronauterna Stafford, Slayton och Brand göra sina 11 dagar, 23 timmar och 5 minuter långa rymdfärd.

Dockningssektionen till den ryska sidan av dockningsmodulen.

B Brand. Enligt planerna skall Sovjet tillhandahålla två rymdfarkoster och USA ett Apolloskepp.

De ryska bärraketer, som används för Sojuzuppsändningar, har begränsade möjligheter att invänta tidsförskjutningar av starttiden. Här används nämligen ett raketbränsle som i längden verkar frätande på packningar och andra komponenter som ingår i första steget. Måste man vänta över en viss tid, är man tvungen att använda en helt ny bärraket.

USA dras inte med det problemet: Saturnusraketens raketbränsle består delvis av flytande syre, delvis av fotogen. USA har därför endast en rymdfarkost färdig för experimentet den 15 juli, men också där finns möjlighet att ställa upp med ännu en Apollo-bärraket. Dessa enheter kan emellertid inte vara färdiga förrän om fem månader. Det andra ryska rymdskeppet hålls således i reserv för uppsändning, ifall den amerikanska uppskjutningen skulle bli så pass fördröjd, att Apollo inte kan kopplas samman med den redan uppsända ryska kabinen.

Sovjet startar först

Det blir ryssarna som får starta först den 15 juli. Kl 13.20 svensk tid (13.20 GMT). Sojuz läggs i en krets bana med högsta höjd 227,8 km och lägsta höjd 187 km, som bildar en 51,8 graders vinkel med ekvatorn. Samma dag kl 20.50 svensk tid startar Saturnus 1 B bärraket, med nummerbeteckningen SA 210, och uppsänder Apolokapseln med Stafford, Slayton och Brand i en 166,6x150 km hög bana, med samma banvinkel som det tidigare uppsända Sojuzskeppet.

Men låt oss först ta en titt på vad för slags farkoster rymdmännen skall genomföra historiens första gemensamma rymdflygning med. Apolofarkosten känner vi till från alla månfarder, åren 1969—1972. Ändå är ASTP-Apollo något modifierad. Den har mindre manöverbränsle ombord än dess månfarande släktingar behövde. Det behövs ju inte så mycket för en satellitbana runt jorden. Den stora kommunikationsantennen, med vilken kontakten med jorden upprätthölls när Apollo låg i månbanan behövs inte heller. Däremot har man försett skeppet med extra isolering mot värme och kyla. Normalt roterar Apolloskeppet långsamt, för att inte bli stekt på solsidan och djupfryst på den mörka sidan. Men denna rotation kan inte göras under ASTP-färden.

Apollo och Sojuz är helt olika farkoster. Sojuz är en relativt enkel rymdfarkost jämförd med Apollo, avsedd att transportera människor till en krets bana runt jorden. Den är för detta ändamål bättre lämpad än Apollo, men nackdelen är att kosmonauterna ombord på Sojuz mer är passagerare än piloter, eftersom farkosten har begränsade manövreringsmöjligheter. Det har givetvis också Apollo, men där förfogar man över mer raketbränsle och en mycket kraftig motor samt 16 mindre raketmotorer.

Det finns flera olika möjligheter att styra Apollo och sådana system som elförsörjningen är helt oberoende av solstrålningen. Sojuz däremot behöver solenergi för elförsörjningen. Sojuzskeppet har gott om utrymme, eftersom man förfogar över två kabiner: en experimentkabin, som vid återfärden till jorden lämnas i rymden, och en återvändskapsel.

Även den luft som andas av de amerikanska och ryska rymdmännen skiljer sig. I Apollo andas man rent syre, under ett tryck av 5 pund per kvadrattum (5 psi), det är 0,34 atm. Luften ombord på Sojuz däremot består av en blandning av kväve och syre under ett dubbelt så stort tryck: 10 psi, 8,68 atm. Också dockningssystemen för ryssar och amerikaner är olika. Amerikanernas var ursprungligen avsett att koppla Apollo och månländaren till varandra. För att utjämna olikheterna mellan Sojuz och Apollo har man därför en dockningssektion, i vilken trycket kan varieras mellan 5 och 10 psi, och som i båda ändarna har olika dockningsportar, en rysk och en amerikansk. Dockningssektionen har två cirkulära luckor, en vid varje dockningsport, och på utsidan fyra stora sfäriska tankar för syre och kväve.

Kosmo- eller astronauter som skall gå på besök hos varandra, måste i dockningssektionen anpassa sig till det tryck som råder i det rymdskepp de vill besöka. I framtiden skall Sovjet och USA ha identiska dockningssystem och även lika atmosfär. Så blir både luftens sammansättning och trycket ombord på de rymdfärjor som nu byggs i USA, identiska med det ryska systemet.

I Sojuz ingår diverse amerikanska komponenter, främst för kommunikation. Apolokapseln har försetts med extra radioutrustning som opererar på 121,75 MHz, den våglängd som brukar användas av Sojuzskeppen. Apollo har också utrustning för att kunna sända på 2,256 MHz och 2,077 MHz via ATS-6 kommunikationssatelliten, som befinner sig på 35 800 kms höjd över Indiska oceanen. Via den skall vi kunna följa den historiska rymdfärden.

Inget skålande när rymdmännen möts

Nu återvänder vi igen till det ögonblick, då Apolloskeppet med de tre astronauterna har kommit i krets bana runt jorden. En timme och fyra minuter efter uppsändningen lösgörs Apollo från bärraketens sista steg, Douglas McDonnell S-4B, vänder 180 grader och dockar med dockningssektionen, som under färden upptät finns på den plats som egentligen var avsedd för månfarfarkoster.

Efter dockningen dras dockningssektionen försiktigt bort ur det tomma raketstegets lastutrymme, och astronauterna börjar genomföra invecklade manövrer för att komma i samma bana och nära Sojuz. Här har astronauterna verkligen behov av sina 16 plus en raketmotor.

Två dagar efter uppsändningen, kl 16.52 den 17 juli möter de på 224 kilometers höjd sina ryska kolleger i Sojuz.

Försiktigt flyger nu Apollo, med dockningssektionen i nosen, mot det ryska rymdskeppet och genomför dockningen. Den skall enligt planerna äga rum kl. 17.15 samma dag, alltså den 17 juli. Det blir premiär för Apollo-astronauterna att öppna sin lucka först och gå på besök hos ryssarna. Först tas dockningsanordningen bort som sitter innanför sektionen mellan Apollo och dockningssektionen, sedan öppnas luckan och två av de tre astronauterna kryper in i sektionen. De stänger luckan efter sig och höjer trycket från 5 till 10 psi, samma tryck som råder i Sojuz. Därefter öppnar de luckan nr 2 och kan hälsa på sina ryska kolleger.

När kosmonauterna skall hälsa på Apollo-besättningen blir ordningen omvänd. För samtliga rymdmän gäller dock att en alltid måste stanna kvar i sin återvändskapsel och att inte mer än två kan finnas samtidigt i dockningssektionen. Den rymmer inte fler. Det blir givetvis ett historiskt ögonblick, när ryssar och amerikaner skakar hand med varandra i rymden, men det får på sin höjd firas med rysk kaviar! Alkohol är strängt förbjuden ombord på båda rymdskeppen!

All aktivitet mellan Apollo och Sojuz kan göras i skjortärsmiljö. Varken kosmo- eller astronauter behöver ha rymddräkter på sig under besöken. Däremot bärs rymddräkterna under uppsändningen, och när skeppen återvänder till jorden, såsom förebyggande åtgärd mot eventuella fel på syrgassystemet.

Kl 17.35 svensk tid den 19 juli är den gemensamma rymdflygningen slut efter 48 timmar och 20 minuters aktivitet. Sojuz stannar därefter endast en kort tid i rymden, till kl 11.06 den 21 juli, då bromsraketerna slås på och farkosten återvänder till jorden, där den beräknas landa kl 13.51.

Apollo fortsätter flera dygn till i rymden. Man ämnar utföra flera experiment och studier. Den 27 juli återvänder Stafford, Slayton och Brand till jorden med Apollo och landar efter 11 dagar, 23 timmar och 5 minuter i rymden. Därmed är USA:s tretioandra bemannade rymdfärd slut. Det blir även den sista för USA med vanliga bärraketer. Nästa rymdfärd, någon gång i slutet av detta decennium, skall företas med rymdfärjan, som kan användas mer än hundra gånger om.

Utöver det vetenskapliga värdet av den gemensamma rymdfärden kan man säga att den också för annat gott med sig, nämligen att bevisa att människor från nationer med olika politiska system och samhällsskick, kan samarbeta och bli goda vänner. Detta bevisas bl a av ett uttalande av kosmonaut Leonov då han säger: "Utan en viss grad av sympati och kamratskap skulle vi inte kunna lösa vår gemensamma uppgift. Eftersom vi kommer att vara tillsammans och med varandra möta faror som exempelvis eldsvåda eller punktering av rymdfarkosten, varvid en av oss kanske måste bära den andre på sina axlar, måste vi högakta och uppskatta varandra som kamrater. Rymdmännen ser varandra inte längre som representanter för två olika nationer utan som rymdrepresentanter för hela jordklotet!"

Florent Sickenga

HELGE LINDROOS FORTSÄTTER ATT BERÄTTA

FINSK KONTAKTMAN FICK INSPEKTERA RYMDFARKOST

I UFO-Information nr 1 1974 återgav vi några händelser ur Helge Lindroos levnadsöde, som är så fyllt av märkliga erfarenheter. I sig själva häpnadsväckande händelser har inträffat även under intervjuerna. Första gången fick inte fotografen något foto av Lindroos, fastän alla kameror var felfria. Bakom fenomenet låg Helge Lindroos, som även tidigare gjort tricks av det här slaget. Till och med gentemot myndigheterna! Andra gången fick intervjuarna personligen bevis på Lindroos förmåga, bl.a. i bostads- och sjukdomsfrågor.

Låt oss till att börja med återvända till händelserna under sommaren 1947. Humanoiderna hade landat med sitt skepp i "Lutos" orörda ödemarker.

"Jag gick in i den där maskinen därför att jag ville se hur den såg ut inuti, alltså av ren nyfikenhet. Nog var den värd att undersökas. Jag fick se nästan varenda plats i skeppet. På grund av min finkänslighet kom jag mig inte för att fråga med vilken kraft det framdrevs. De nämnde dock, att energi är något annat än vi vanligen menar. De frågade mig, om jag ville följa med på en flygtur. Jag var dock så osäker att jag inte vågade detta. De förklarade vilken hastighet man kunde uppnå, ända upp till ljushastighet. Skeppet använder "magnetiska området", som startenergi s.k. grundämne, av vilket jag drog slutsatsen, att det var fråga om väte.

Informationstrålar söker av jorden

Det alstrar också mycket högfrekvent elektrisk energi, frekvensen är högre än i människohjärnan. I skeppets mitt fanns ett fyrkantigt "pelarrum". I centralpelarens vardera ända satt två stora linser. Den egentliga maskinen var liten och ljudet ett svagt susande. På väggarna rörde sig olika slags "punkter", som "elektroner".

Jag var inne i åtta olika avdelningar som låg runt om i skeppet. I två riktningar fanns öppningar för att sända "informationsstrålar". De hade olika "strålar" för olika ändamål. Man kunde t.ex. enkelt hitta jordens magnetiska områden med hjälp av dessa informationsstrålar. De informationer de fått med hjälp av dessa strålar samlas i ett centralregistreringsrum.

De berättade även att de undersökt människor.

De hade hittat 368 olika ämnen i människoblodet (mikrobiologiskt undersökt). De använder annorlunda näring än vi. De hade små blanka stavar, något slags näringsburkar, av vilka de framställde en grön dryck. Denna innehöll all den näring de behövde.

De förklarade att all näring borde användas så färsk som möjligt. Man borde ej använda kött från gamla djur, där åldrandets process är igång.

Hatets lag styr vår värld

De sade, att människorna borde ta lärdom av sina motgångar och negativa resultat. Man bör förhålla sig positiv till dessa och undersöka vilka faktorer som orsakat svårigheterna och hur saker och ting bör ändras. De flesta människor skyller sina egna fel på andra. Så behärskar "hatets lag" människorna. Människorna lever i sin egen lilla värld, deras kunskap om den omgivande verkligheten är ytterst liten. Endast ett fåtal ser en aning längre.

Människan härstammar från Gud och världsalltet. Hon borde leva efter de regler som gudarna, som de sade, har gett. Människorna har dock ändrat dessa regler, så att de gagnar dem själva, till att krossa andra, alltså som maktmedel. Jag frågade dem om vår bibel är i sin ursprungliga form. De sade, att nog finns där sanningar. En del har bevarats, i stort sett budorden och Jesu läror. Stora delar har dock ändrats, speciellt de delar där man söker förklara saker.

Människan borde se hela sanningen, både det goda och det onda, de positiva och negativa sidorna och balansera dessa. Om människan försöker gå på en enda plankor över oceanen, blir hon förr eller senare blind och faller i havet. Men om hon går på två plankor, har hon större möjlighet att komma fram till målet — sanningen.

Att förstå sin nästa universell grundtanke

Med detta menar de, att människan borde intressera sig för de mest vitt skilda saker, som dock mot slutet förenas. Läroskolan borde vara bred, från människan till världsalltet. De viktigaste kunskaperna är de som de fått genom sina egna erfarenheter.

— Den varelse, som berättade om dessa saker visste rätt mycket om mig, både i framtiden och i det förflutna. Han påstod sig vara över 800 år gammal enligt vår tidräkning. Han berättade mycket för mig om världsalltets filosofi, alltså om tron. De har inte själva någon speciell religion, utan tron är för dem ett naturligt förhållande. Han sade dock att dessa frågor ej alltid varit självklara och de är det inte helt ännu.

De har inte byggt sin tillvaro med hjälp av hat och förstörelse. Inte ens sina största motståndare önskar de något ont. De låter hellre sitt eget liv gå till spillo än att de dödar någon annan. Detta är deras grundtanke: förståelsens lag (eller väg). Jag frågade dem också om hur människan fötts till jorden. På detta svarade de, att människan aldrig varit ett djur. Hon har förts hit till denna planet. Men hon "förföll" och korsade sig med djuren och så uppstod den nuvarande människoracen.

Översättning från finska: Rolf Hollsten

Källa: UFO-AIKA nr 7/72

Jean-Claude Bourret, producent vid France-Inter, intervjuar den franske ministern Robert Galley i UFO-frågan.

UPPSEENDEVÄCKANDE STÖLD FÖR ATT FÖRHINDRA PROGRAM OM UFO I FRANSK RADIO

Av Thorvald Berthelsen

I förra numret av UFO-Information presenterades en intervju med den franske ministern Robert Galley. Intervjun hade gjorts av Jean-Claude Bourret, en 32-årig, ytterst aktiv och välkänd producent vid Parisradions kanal France-Inter.

I den stora intervjuserie i UFO-frågan som gick mellan den 28 januari och den 22 mars 1974 förekom prominenta vetenskapsmän som dr Pierre Guérin, dr Claude Poher, dr Jacques Vallée, radioastronomen Jean Claude Ribes vid CNRS, det franska nationella rymdforskningsinstitutet, Patrick Aimedieu, också CNRS, Remy Chauvin, professor i biologi vid Sorbonne samt paleontologen Jean-Michel Dutuit, CNRS.

I serien skulle ha ingått intervjuer med bl.a. dr Allen Hynek, dr David Saunders, astronomen Pierre Kohler, Aimé Michel, Gordon Creighton och andra välkända forskare, särskilt belgiska och schweiziska. Detta kunde inte ske på grund av följande händelse.

Måndagen den 18 mars gjordes ett välplanerat inbrott i Jean-Claude Bourret's kontor vid franska statsradion ORTF och härvid stals dessa intervjuer, vilka låg klara för utsändning. Bourret själv säger: —Att inbrottet blev utfört med stor förslagenhet står helt klart. I metallhållaren där dessa band låg, fanns två staplar, dels de intervjuer som redan hade sänts, dels de som skulle sändas. Endast den sista stapeln togs! Vem gjorde detta och varför?

— Men nästan som om jag hade haft en föraning om vad som skulle hända hade jag bett min sekreterare att ta skriftliga kopior av en del intervjuer. Dessa kopior är intervjuerna med dr Allen

Hynek, dr David Saunders och Gordon Creighton.

Det har framkastats att "rivaliserande journalister" ligger bakom inbrottet. En känd fransk forskare menar dock att motivet för detta "mini-Watergate", ligger långt djupare. Enligt denna teori ville kuppmakarna förhindra, att millioner av radio-lyssnare skulle få kännedom om det faktum, att en liknande syn på UFO-frågan delades med utländska experter som t.ex. dr Allen Hynek och dr David Saunders. Den senare blev utesluten ur Condonkommissionen för en rad märkliga avslöjanden.

En annan intressant teori föreligger också. Det är en speciell punkt som är värd att notera vid intervjuerna på de stulna banden. De berör ett särskilt ämne. Detta ämne rör UFO:s möjliga ursprung eller några av dem. Var det därför banden stals?

Om denna hypotes är riktig, betyder detta då, att "en-eller-annan" redan i förväg visste vad bandupptagningarna innehöll?

John Keel förmodar ju att "en-eller-annan" kan ha hela vårt elektromagnetiska fält under permanent övervakning. Om detta spekulativa resonemang stämmer, ser det ut som om "dessa" är mycket angelägna om att vi jordbor inte skall få kännedom om "något" som, kan man anta, rör de stora frågorna: — vem äger och kontrollerar denna planet... och oss?

Eftersom Frankrikes regering och försvarsdepartement medverkat till att programmen kommit till stånd och även bidragit med material till intervjuerna är det knappast rimligt att anta, att det är den franska säkerhetstjänsten som ligger bakom inbrottet.

Om nu John Keel's hypoteser om denna "permanent övervakning" är välgrundade kunde några av de "andra" t.ex. de s.k. MIB (männen i svart) stå bakom inbrottet. Atlyder vissa jordiska regeringsorgan dessas befallningar (det spelar ingen roll om det är bevisat eller inte) därför att de för länge sedan fått övertaget?

Ända sedan den s.k. "Robertson-panelen", bestående av vetenskapsmän, skapades av CIA i januari 1953 med syfte att övervaka och framtvinga hemlighållanden "genom att lyfta glorian av UFO så fort anledning finns" gentemot offentligheten, har CIA gått fram med tydlig skoningslöshet mot UFO-observatörer och forskare. I detta avseende är det ingen större skillnad mellan CIA och dess än värre och mer professionella rival, KGB. Det är värt att ha i åtanke, att medan dessa organisationer bekämpar varandra på den allmänna världssenen, kan de mycket väl samarbeta i UFO-frågan!

Jean-Claude Bourret säger, att han var mycket skeptisk i fråga om existensen av UFO, ända tills den nya UFO-vågen över Frankrike och Italien ägde rum hösten och vintern 1973. Han berättar, att det som fick honom att helt ändra inställning var det kända fallet över Turin den 30 november 1973, då icke endast piloter, utan också radar registrerade en överflygning av ett mystiskt objekt.

Efter påtryckningar från tusentals radiolyssnare har Bourret nu gett ut en bok som av många anses som rena "bomben" i dessa sammanhang. Den är utgiven på förlaget France-Empire, Paris, och heter "La Nouvelle Vague des Soucoupes Volantes" (Den nya vågen av flygande tefat)

Här i Sverige har under en lång tid förekommit liknande händelser, t.ex. då Sveriges Radio förra året lyckades trolld bort ett redan inköpt UFO-inslag för TV-aktuellt. Hela Europa talade förra vintern om det sensationella fotografi som den 30 juli 1973 togs från en Concorde av en fransk rymdtekniker. Fransk TV filmade stillbilderna i olika städer och resultatet blev en film som också varvades med intervjuer med vetenskapsmän. Filmen visades i fransk TV och reaktionerna blev mycket positiva.

Jag blev upprörd av en svenk TV-producent som bad mig kolla upp om vi hade någon UFO-observation i Sverige den 30 juli 1973. Jag blev givetvis nyfiken och frågade efter anledningen till detta intresse. Jag fick då veta, att nyhetsredaktionen TV-1 hade inköpt ovanstående film från fransk TV och skulle visa den i Aktuellt inom tre dagar. Man ville fylla på med svenska observationer från detta datum. Nåväl, jag plockade fram en observation från trakten av Oskarshamn, för just detta intressanta datum och meddelade denna. Sedan var det bara att vänta på inslaget i svensk TV. Det dröjde dock och efter en vecka började man inom Riksorganisationen UFO-Sverige göra efterforskningar om orsaken till att inslaget ej sändes.

Efter ett omfattande arbete och många telefonsamtal till TV 1 kom slutligen en ansträngd förklaring, vilken gick ut på att filmen var för dålig för att kunna visas för de svenska TV-tittarna! UFO-Sverige kollade då med tidningen Le Monde i Paris samt Sveriges Radios dåvarande Pariskorrespondent Knut Stålberg.

Denne sade: filmen är utmärkt, det fotograferade fenomenet syns mycket tydligt.

En rad liknande men tämligen ogripbara händelser har således inträffat här i landet. Under det gångna året har man inom Riksorganisationen UFO-Sverige kunnat skönja ett alltmer klarande mönster för dessa händelser. Man lutar nu åt hypotesen, att det verkligen här i Sverige existerar någonting, som man kallar "Cleaning Group". Men andra ord, en sorts "städgrupp" som beslagtar, stjälar och försöker förhindra att alltför vederhäftigt material i UFO-frågan kommer till allmänhetens kännedom. Bland de mest iögonfallande jobben som denna "Cleaning Group" utfört kan nämnas avverkning av träd som skadats av UFO. Vidare maskinell bearbetning av ett markområde, för att undanröja landningsavtryck efter ett UFO! Detta anses säkerligen av många som ganska "hårdsmält". Men rimligheten i påståendena torde dock framstå klart för var och en som ärligt tar sig tid och intresse att studera detta specialämne inom ufologin.

Källor: Flying Saucer Review okt. 1974. UFO-Aspekt nr 1 1975
UFO-Information nr 1 1974

Jean-Claude Bourret

TROTS KÄRV EKONOMI GÅR DET FINT I KÖPING

Entusiasten Thorvald Berthelsen presenterar än en gång en verksamhetsberättelse, som — skulle jag vilja säga — är föredömlig både till form och innehåll. Köpings UFO-förening fortsatte att växa under 1974, varför det blev nödvändigt att skaffa nya lokaler, vilka under sommaren rustades upp av medlemmarna. Antalet aktiva utgör f.ö. nu ett 30-tal. Det verkligt allvarliga problemet är (naturligtvis) penningbekymren. Inte utan viss bitterhet konstateras, att UFO-föreningen motarbetas av personer som "ifrågasätter UFO-föreningars existensberättigande". Som förhållandena nu är ligger utgifterna för föreningens verksamhet på ett fåtal personer, vilka nu utnyttjar sina tillgångar till det allra yttersta för att skapa en slagkraftig verksamhet.

"Vi måste vädja till intresserade människor, vilka inte vill eller kan engagera sig i föreningsverksamhet, att ingå som passiva medlemmar", heter det i detta sammanhang.

Därmed är väl också sagt hur bekymmersam situationen kan te sig för en organisation, som bygger på stora mått av idealitet och självuppostring, men som har så svårt att vinna gehör i detta vårt brådsnande samhälle!

Jo, ett litet exempel till på bristande förståelse: man sökte tillstånd att ordna ett litet lotteri för att bättra på kassan men denna begäran avslogs för andra året i följd av polisen i Köping. Motivering: föreningens verksamhet ansågs ej vara av sådan art att lotteriförordningens förutsättningar för tillstånd till lotteri förelåg.

Vi hoppas på framgång med besvärsskrivelsen hos länsstyrelsen!

Aktiviteterna har under 1974 omfattat flera radioframträdanden såväl lokalt som på riksplanet. UFO-fenomenen har genom föreningens försorg noterats i pressen, ett 20-tal föredrag med diabler har hållits och medlemmarna har varit på språng efter nyheter. Biblioteket fortsätter att växa och omfattar nu litteratur till betydande värde. Att notera är också att en fotosektion bildats.

En intressant detalj av verksamheten har de s.k. bevakningsnätterna utgjort. Man har samlats vid föreningens fasta observationsplats vid Klöverhäll i Medåker, och där har medlemmarna ägnat sig åt astronomiska studier samt iakttagelser av himlafenomen. Denna "luftbevakning" har samordnats med liknande bevakning på andra håll i landet.

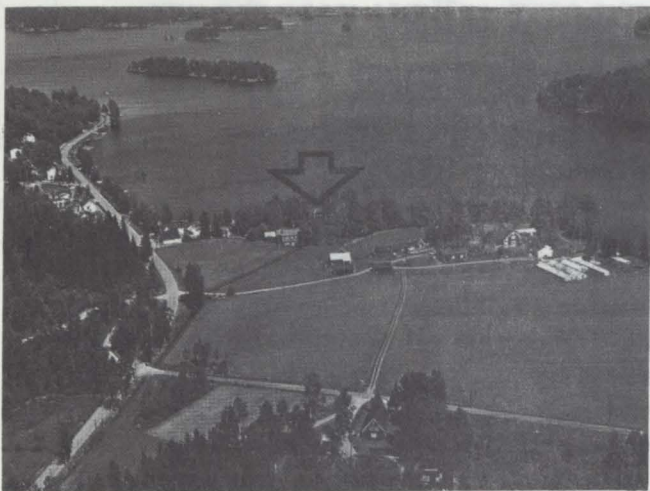
På bevakningssidan finns numera också tack vare ett privat initiativ en fast basradiostation och två rörliga sändare/mottagare för 27 Mhz-bandet. Vid en av höstens bevakningar kunde ett UFO på lägre höjd observeras.

Ett 20-tal UFO- och luftfenomen har undersökts. De utgör kärnan av ett 60-tal inrapporterade fall. Övriga har på ett tidigt stadium kunnat avskrivas såsom misstolkningar.

Några studier i organiserad form blev det emellertid inte under 1974. Skolöverstyrelsen fann nämligen, att studieplanen inte kunde godkännas. Så uppfattar nämligen ämnet UFO som "alltför kontroversiellt". Däremot har forskning i viss omfattning kunnat bedrivas. Det rör sig då om frågor rörande gravitation och jordmagnetism.

Inför 1975 föreligger en genomtänkt planering. Under året skall bl a 26 utflykter och nattobservationer företas. Föreningen stod också som värd och arrangör för riksstämman i Västerås den 8 mars.

Colman

Vid strandkanten (se pilen) stod föremålet stilla i några ögonblick innan det lyfte och försvann mot NO.

ELDKLOT ÅKTE KANA ÖVER ISEN . . .

Rapporter om mystiska flygande föremål över Vättern är ganska många vid det här laget. Gränna har också tidigare besöks av UFO. Denna redogörelse kommer från Fru B Wessman som hösten 1967 blev vittne till en som hon uttrycker det oförklarlig händelse i Gränna. Vi låter henne själv berätta för UFO-Informationens utsände.

— Det var någon gång i november 1967. Klockan var mellan 20.00 och 21.00. Jag var på väg ut genom dörren för att gå till en varubuss, som just hade stannat utanför vårt hus. Så snart jag öppnade dörren, hörde jag ett konstigt ljud som tycktes komma nerifrån sjökanten. Jag blev nyfiken på vad det kunde vara. Det lät som när någon åker skridsko.

— Då fick jag se ett starkt ljussken som hade formen av ett ofantligt stort ägg. Det närmade sig strandkanten från sjösidan. Just som det var ända framme vid stranden bromsade det in och det lät som när en skridskoåkare tvärvänder på isen, alltså ett fräsande ljud.

— Efter att stått stilla några sekunder vände ljusklotet och flög iväg i noröstlig riktning med c:a 30 graders stigning. Jag kunde följa föremålet i flera minuter, innan det försvann. Hur lång tid jag skulle ha kunnat följa det vet jag ej, ty jag gick in i varubussen, innan klotet var helt försvunnet. Det fanns också andra vittnen till det inträffade, säger fru Wessman.

Sammanfattningsvis kan sägas, att det föremål som sågs av fru Wessman också iaktogs av en herr Larsson liksom av varubussens chaufför. Avståndet till strandkanten är c:a 200 m, varför det är förklarligt att även det fräsande ljudet hördes. Skenet kring en mörkare kärna var starkt gulvitt och bländande.

Föremålet gjorde såväl höjd- som kursändring. Det kan nämnas, att just på den plats där föremålet vände har en egendomlig mörk och tjock vätska påträffats. Det tycks vara så att denna trögflytande vätska återkommer varje år. UFO Sverige har för avsikt att närmare undersöka förhållandena på platsen och hoppas kunna återkomma med en mera ingående redogörelse.

Jonzon

FLASKFORMAD LUFTFARKOST AVGAV INTENSIVT BLIXTSKEN

— Plötsligt fick vi se tre-fyra blixtsnabba ljuskast över skogen intill vår färdväg, berättar herr Sune Carlsson från Trollhättan för UFO-Information. Vi kom körande på E 3 norrut och hade just passerat järnvägsviadukten en dryg kilometer norr om Finnerödja och befann oss uppe på krönet av den backe, som följer efter viadukten. Då kom det där skenet — det kan jämföras med kornblixtar, fastän det var mycket snabbare. Det var den 22 februari i år och kl. var 18.50. Tio minuter senare fick vi syn på en underlig luftfarkost....

Sune Carlsson åtföljdes på bilfärden av Karin, Monica och Marianne Carlsson, vilka alla blev vittne till det sällsamma flygande föremålet. Efter att ha iakttagit de snabba blixterna kom samtalet in på åskväder och blixtar, och sällskapet hade just kört förbi Laxå-rondellen vid 19-tiden, då man åter fick se ett skarpt ljus. Denna gång stod det stilla, varför resenärerna först trodde, att det rörde sig om en nyuppsatt strålkastare. Ljuset låg precis över vänstra skogskanten av vägbanan. Vid närmare iakttagelse visade det sig, att det rörde sig om tre cirkulära ljus med ungefär en meters diameter och omkring lika långt avstånd mellan varje ljuspunkt. Ljusen var placerade i vågrätt linje.

— Lamporna lyste klarvitt över vägen, fortsätter hr Carlsson sin berättelse. Det sträckte sig säkert någon kilometer över det relativt glesa skogsområdet till höger om oss. Vi var nu endast 100-150 m från ljusen, då de med ens började förflytta sig ut över vägbanan. Flyghöjden uppskattade vi till ungefär 40-50 m.

— Nu kunde vi tydligt se att det var en flaskformad farkost som befann sig över oss. Inget motorljud kunde höras. Vi kröp fram, eftersom vi var rädda för att farkosten skulle landa på vägbanan. Det kan nämnas att vi körde på sommardäck, varför vi skulle uppfattat minsta ovanliga ljud.

— Föremålet förflyttade sig nästan spöklikt sakta och ljudlöst in över skogen till höger. Då vi befann oss som närmast, var vi ungefär 50 m från föremålet. Det var mycket stort — Carlsson uppskattar det till ca 20 m i diameter och ungefär tre meter i kanthöjd. Vittnena tyckte att det såg ut som en långtradare, sedd från sidan.

— När den flygande farkosten kommit knappt hundra meter in över skogen, ändrade den färdriktning något (roterade motsols), och vi kom nu att befinna oss bakom den. Det började lysa ur sick-sackplacerade öppningar i dess skrov, som såg ut att ha ganska tjocka väggar, enär man inte kunde se alla ljusöppningar samtidigt. Det "blixtlummade" i alla färger, än i den övre fönsterraden, än i den undre. Ljusblixterna såg ut att öka i intensitet då farkosten accelererade.

— När vi ungefär femton minuter senare nått en plats strax intill motellet "Gyllene bägaren" — ett par kilometer bortanför Vretstorp vägska — ropade plötsligt min fru och mina flickor: "Titta, där är det igen!"

— Jag kastade en blick till höger och såg då fenomenet på två-tre kilometers avstånd strax norr om Vretstorp. Vi stannade bilen, ty vi var efter det första mötet ganska rädda. Vi hade inte trott att vi skulle få se något sådant.

— Efter en stund fortsatte vi vår avbrutna färd. Farkosten försvann lugnt och stilla med belysningen påslagen. Polisen vägrade vi inte ta kontakt med, ty vi hade en känsla av att inte bli trodda om vi kom med en sådan här berättelse.

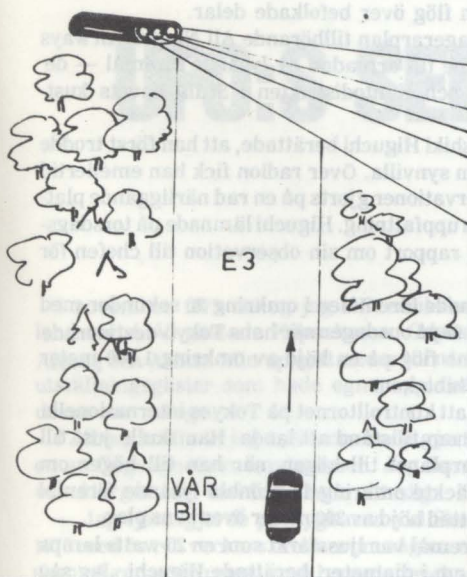
Farkostens färg var askblå till grå, och den avtecknade sig trots kvällsmörkret ganska skarpt mot den molntäckta himlen.

Jonzon

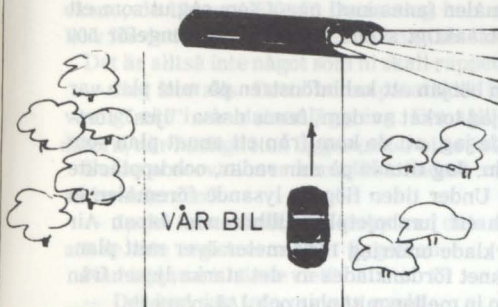
KRYSSEN (3ST) UTMED E3:AN PÅ
KARTAN ANGER VÅRA OLIKA
OBSERVATIONSPOSITIONER.

1. FÖRSTA IAKTTAGELSEN.
DE BLIXTSNABBA LJUSKASTEN
(TROLIGEN SJÄLVA INFLYGNINGEN)

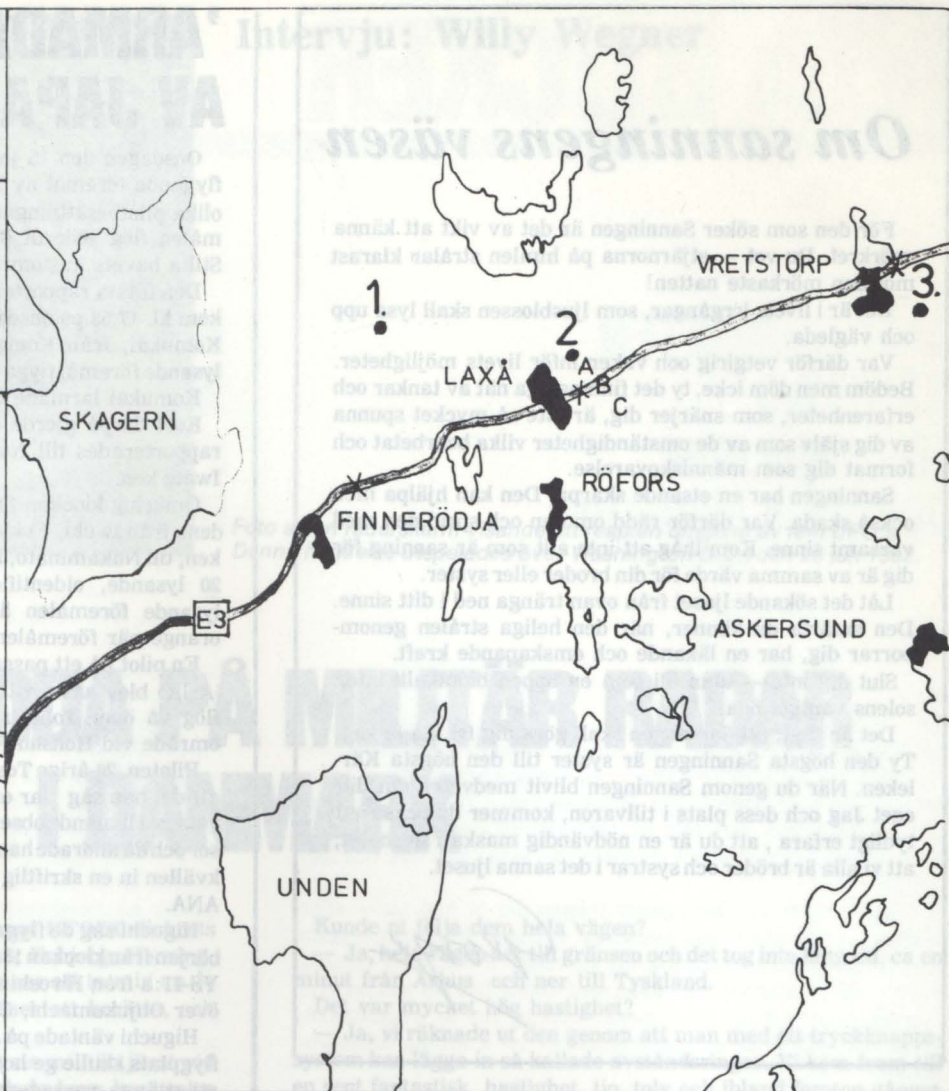
2A. FARKOSTEN LÅG LUTAD CA 5°
UR HORIZONTALÄLÄGE VID
STILLASTÅENDE.

2B. DESS PASSAGE ÖVER E3:AN

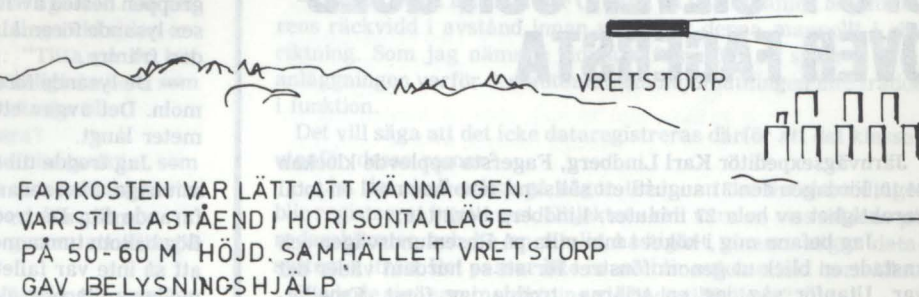

2C. BAKRE LJUSÖPPNINGAR VAR
SANNOLIKT 9ST.

SKALA 1 : 300 000

3. DEN TREDJE OCH SISTA OBSERVATIONEN

FARKOSTEN VAR LÄTT ATT KÄNNA IGEN.
VAR STILLASTÅEND I HORIZONTALÄGE
PÅ 50-60 M HÖJD. SAMHÄLLET VRETSTORP
GAV BELYSNINGSHJÄLP

PARKERINGSPLATS

E3:AN

MOTELL GYLLENE BÄGAREN

SHELL
BENSINSTN.

Richard Larsson
-75

Om sanningens väsen

För den som söker Sanningen är det av vikt att känna mörkret. Du vet — stjärnorna på himlen strålar klarast mot den mörkaste natten!

Det är i livets irrgångar, som ljusblossen skall lysa upp och vägleda.

Var därför vetgirig och vaken inför livets möjligheter. Bedöm men döm icke, ty det finmaskiga nät av tankar och erfarenheter, som snärjer dig, är inte så mycket spunna av dig själv som av de omständigheter vilka bearbetat och format dig som människovarelse.

Sanningen har en etsande skärpa. Den kan hjälpa men också skada. Var därför rädd om den och sprid den med varsamt sinne. Kom ihåg att inte allt som är sanning för dig är av samma värde för din broder eller syster.

Låt det sökande ljuset från ovan tränga ned i ditt sinne. Den smärta du känner, när den heliga strålen genomborrar dig, har en läkande och omskapande kraft.

Slut dig inte — utan bli som en öppen blomkalk inför solens vänliga öga.

Det är sagt, att Sanningen skall göra dig fri. Så är det. Ty den högsta Sanningen är syster till den högsta Kärleken. När du genom Sanningen blivit medveten om ditt eget Jag och dess plats i tillvaron, kommer du också att tydligt erfara, att du är en nödvändig maska i livsnätet, att vi alla är bröder och systrar i det sanna ljuset.

George

UFO I 'SILVER OCH GULD' ÖVER FAGERSTA

Järnvägsexpeditör Karl Lindberg, Fagersta upplevde klockan 04.10, lördagen den 31 augusti ett sällsamt fenomen med en total varaktighet av hela 27 minuter. Lindberg berättar:

— Jag befann mig i köket i min villa på Rosenlundsvägen och kastade en blick ut genom fönstret för att se hurdant väder det var. Utanför såg jag en stjärna, trodde jag först. Emellertid tyckte jag att det var konstigt att jag bara såg en stjärna och inte flera, varför jag började studera den.

Först verkade den att stå stilla, men så började den röra sig mot mig och blev samtidigt större och större. Föremålet gick inte fort, utan det var en "långsam och fin" gång, när det nalkades. Det var en rund sak, och färgen kan närmast beskrivas som en blandning av silver och guld. Ljusskenet var hela tiden fast. Det avgav inga strålar, inte heller hördes något sprakande omkring det. Inget annat ljud hördes.

Föremålet stannade och hade nu en storlek jämförbar med 3/4-delar av månens diameter. Efter ca en minut rörde det sig bortåt igen, men denna gång inte i rak riktning ifrån mig, utan snett uppåt. Därefter försvann det i intet. Vädret var klart och lugnt.

— Det var den största upplevelse jag varit med om, och en händelse som jag sent kommer att glömma...

Intervju: Gunnar Lingh.

'ARMADA' AV TEFAT SÅGS AV JAPANSKA FLYGARE

Onsdagen den 15 januari 1975 sågs mer än 20 oidentifierade flygande föremål av hundratals människor på marken och tre olika pilotbesättningar på passagerarflygplan. De lysande föremålen flög söderut över Tohoku-distriktet och Ibarakiken vid Stilla havets kustområde nära Honshu.

Den första rapporten om de oidentifierade flygande föremålen kom kl. 17.58 på onsdagen från 41-åriga möbelhandlaren Noboru Komukai, från Koma, Tamayamamura. Han såg mer än 20 lysande föremål flyga västerut och rakt över sitt hus.

Komukai larmade omedelbart polisen.

Kort därpå gjorde en student en liknande observation, som rapporterades till National Latitude Observatory i Mizusawa, Iwate-ken.

Omkring klockan 18.00 rapporterade befolkningen i kustområdena från Iwaki, Fukushima-ken i norr, genom Hitachi, Ibaraki-ken, till Nakaminato, Ibaraki-ken i söder att de iakttagit ungefär 20 lysande, oidentifierade flygande föremål. Färgen på de lysande föremålen ändrades från bländande vitt till starkt orange när föremålen flög över befolkade delar.

En pilot på ett passagerarplan tillhörande All Nippon Airways (ANA) blev nästa vittne till armadan av lysande föremål — de flög då över Tohoku och Kantodistrikten i Stilla havets kustområde vid Honshu.

Piloten, 26-åriga Toshiki Higuchi berättade, att han först trodde att det han såg var en synvilla. Över radion fick han emellertid veta, att liknande observationer gjorts på en rad närliggande platser och då ändrade han uppfattning. Higuchi lämnade på torsdagskvällen in en skriftlig rapport om sin observation till chefen för ANA.

Higuchi såg de flygande föremålen i omkring 20 sekunder med början från klockan 18.08 på onsdagen när hans Tokyo-destinerade YS-11:a från Hiroshima flög på en höjd av omkring 1.800 meter över Onjukumachi, Chiba-ken.

Higuchi väntade på att kontrolltornet på Tokyos internationella flygplats skulle ge honom tillstånd att landa. Han skulle just till att svänga passagerarplanet till höger, när han till höger om planets nosparti upptäckte omkring 15 grönblå lysande föremål som flög på en uppskattad höjd av 300 meter över hans plan.

— Varje lysande föremål var ljusstarkt som en 20-watts lampa och mätte ungefär 50 cm i diameter, berättade Higuchi. Jag såg 15 eller 16 grönblå föremål. De flög i två grupper, den främre gruppen bestod av 10 lysande föremål och den bakre av fem eller sex lysande föremål. Den bakre gruppen höll sig lite längre ifrån den främre.

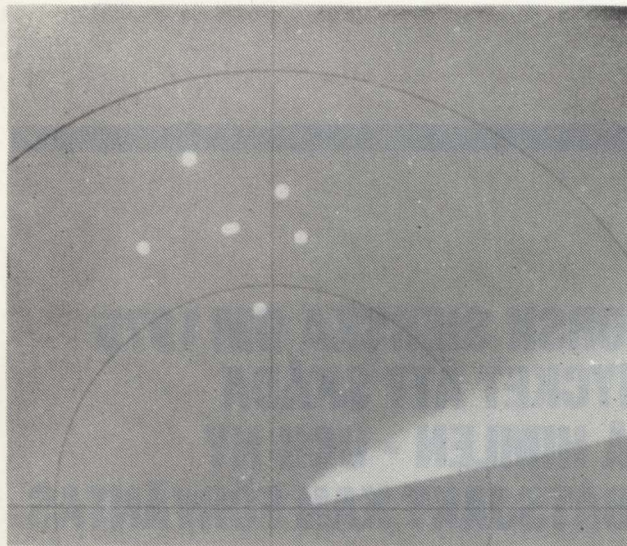
— De lysande föremålen fanns inuti något som såg ut som ett moln. Det avgav ett blåaktigt sken. "Molnet" var ungefär 500 meter långt.

— Jag trodde till en början att kabinfönstren på mitt plan var smutsiga. Men sedan jag torkat av dem, fanns dessa "ljus" fortfarande där. Då trodde jag, att de kom från ett annat plan som flög bakom tunna moln. Jag tittade på min radar, och upptäckte att så inte var fallet. Under tiden flög de lysande föremålen in mellan mitt plan och ett jumbojetplan tillhörande Japan Air Lines (JAL), som cirklade omkring 1.200 meter över mitt plan. Nästan halva JAL-planet fördunklades av det starka ljuset från föremålen, när de kom in mellan mitt plan och JAL-planet!

De lysande föremålen, som flög med en uppskattad fart av 370 kilometer i timmen, observerades också av ett TDA-plan destinerat från Sapporo till Tokyo, innan de försvann i sydvästlig riktning, följande en kurs som tog dem halvvägs mellan Oshima och Hachijojima-öarna i Stilla havet.

Higuchi säger i sin skriftliga rapport till ANA, att de lysande föremålen befann sig 9 kilometer från hans plan då han först observerade dem, och kom på ett avstånd av 1,5 kilometer som närmast. Han anser vidare, att det är osannolikt att föremålen var meteoriter, därtill befann de sig på alldeles för låg höjd, menar han.

Källa: CBA-International, februari 1975 Översättning och bearbetning: J.O Sundberg)

Intervju: Willy Wegner

Foto av en radarskärm visande ett reoplan omgivet av fem UFO:s.
Denna händelse utspelades över Washington D.C., den 26 juli 1952.

UFO:S SEDDA PÅ MILITÄR RADAR I DANMARK

I november 1973 deltog jag i Fredriksbergs UFO-Studiokrets landsturné. Vi gästade Köpenhamn, Odense, Esbjerg, Herning, Ålborg och Århus. Min uppgift under turnén var att ta mig an de utställningsgäster som hade egna upplevelser att berätta, och dessa var många.

I Ålborg träffade jag L.N. som hade gjort sin militärtjänst vid en av flygvapnets radarstationer. Jag bandade hans berättelse och återger här vad L.N. hade att säga.

— Jag tjänstgjorde på flygbasen vid Skagen, där vi i januari 1973 med ca två veckors mellanrum såg en serie föremål. Det var ekon på radarskärmen, små lysande prickar, som rörde sig från området kring Randers och söderut. De gick nästan direkt söderut och med en hastighet av tolv gånger ljudhastigheten. De var sex till sju stycken varje gång. Jag hade en kollega vid sidan om mig, och jag sade till honom mest på skoj: "Titta på de här ekona, de liknar UFO:s!" Detta slog han naturligtvis bort som larv för detta är något som vi normalt inte tar hänsyn till.

Det är alltså inte något som ni skall rapportera?

— Nej inte alls. Detta beror på att det inte blir godkänt som vanligt eko i vår dataanläggning. Det sällas automatiskt bort i datorn, när hastigheten ligger under eller över en viss gräns.

Dessa observationer kan alltså endast ses genom att titta på radarskärmen?

— Ja det finns så att säga en spärr i dataanläggningen som gör att de inte registreras som flyg-ekon.

När i januari hände det?

— Det kan jag inte minnas exakt.

Var det med två veckors mellanrum?

— Ja.

Båda gångerna i januari?

— Ja.

Såg du hur många det var sammanlagt?

— Nej, men det kan ha varit flera totalt, eftersom en tät formation i vissa fall markeras med en prick på radarskärmen. Det var likadant som ett vanligt eko från ett flygplan, men det hade en fantastisk hastighet. Det var därför jag lade märke till det, samt att det kom flera och i precis samma kurs.

Kom de på en rad?

— Nej, de kom med ett visst mellanrum. När den ena hunnit ned till tyska gränsen kom nästa vid Århus.

Kunde ni följa dem hela vägen?

— Ja, hela vägen ner till gränsen och det tog inte lång tid, ca en minut från Århus och ner till Tyskland.

Det var mycket hög hastighet?

— Ja, vi räknade ut den genom att man med ett tryckknappssystem kan lägga in så kallade avståndsringar. Vi kom fram till en rent fantastisk hastighet. tio, tolv och ibland femton gånger ljudhastigheten.

Försökte ni mäta hur högt de gick?

— Ja, men vi fick dem inte registrerade på höjdmätaren.

Betyder det, att de höjdmässigt var utanför vad som kan mätas?

— Det är svårt att säga. UFO:t kan ha varit utanför höjdmätarens räckvidd i avstånd innan vi svängt denna manuellt i rätt riktning. Som jag nämnde tidigare finns det en spärr i dataanläggningen varför den automatiska höjdmätningen inte trädde i funktion.

Det vill säga att det icke dataregistreras därför att det klassas utanför dessa ramar?

— Ja, det skall också gå någon tid innan det överhuvudtaget blir registrerat i systemet. Objektet skall vara en viss tid inne på radarskärmen och ha en rimlig hastighet, annars säger data-systemet ifrån. Det passar inte in och blir automatiskt bortsläat.

Rörde de sig i samma riktning vid båda tillfällena?

— Ja.

Har du sett någonting tidigare?

— Detta är de enda tillfällen som jag har sett någonting. Min bror säger att han sett något flera gånger.

Vanliga visuella observationer?

— Ja.

Efter intervjun den 22 november 1973 har jag korresponderat med vittnet, bl.a. för att försöka fastslå tidpunkten för observationerna. L.N. menar, att det bägge gångerna var omkring klockan 22.00, men han är inte helt säker.

UFO-Aspekt nr 4 1974

Oversättning från danska: E. Falk

NYA BÖCKER

MOT DUMHETEN KÄMPAR TILL OCH MED GUDARNA FÖRGÄVES

För någon tid sedan läste jag Thorvald Berthelsens recension av "DE OTROLIGA TEFATEN", en sensationell bok enligt författaren och tecknaren Eugen Semitjov. Men även vetenskapsmannen Tord Hall, som ofta har understreckare i Svenska Dagbladet, hade en kortfattad recension av Semitjovs bok och han skriver:

"Som framgår av titeln gäller frågan om vi just nu — eller tidigare — har eller haft besök av varelser från främmande planetsystem. Men i motsats till en tidigare bok med samma ämne — där problemet behandlas med alltför flyhänt journalistik — är författaren denna gång mera försiktig. Det är en glädjande förändring, och vi får en god översikt av det trassliga tefatsproblemet.

Jag vill dock opponera mot förlagsreklamen, som påstår att vi här har den första boken i Sverige som skrivits av en icke-fantast. K Gösta Rehn har förut publicerat flera böcker i detta ämne.

Detta var alltså vad Tord Hall i all korthet framhöll beträffande E. Semitjovs "sensationella" bok.

Men den svenska tidskriften Allers har utnämnt E Semitjov som "sin rymdexpert". Tidningen har påbörjat en ny "sensationell serie", som startade i Allers nr 32, 1974. Den sensationella serien började med en lång inledning och intervju med professor Clyde Tombaugh. I korthet sägs att professor Tombaugh med några anhöriga på kvällen den 20 aug. 1949 på himlen såg en formation av rektangulära grönaktiga föremål 6–8 st, som ljudlöst och med stor hastighet flög över himlen. Professorn rapporterade iakttagelsen till flygvapnet men tidningen Life förvanskade rapporten till att det hade varit ett cigarrformat föremål. Resultatet blev att han — för övrigt upptäckare av planeten Pluto — blev ännu mer berömd. Och därmed hade alltså E. Semitjov fått svar på sin förmodan. Den var i korthet att den cigarrformade farkost som Life beskrivit överhuvudtaget inte fanns!

Enligt E. Semitjovs "spännande" referat var alltså professorns beskrivning av noll och intet värde. Men om E Semitjov hade tagit sig lite mera tid, hade han kunnat göra en förfrågan hos professor Tombaugh om hur det förhöll sig med de många små föremål som observerades av amatörastronomer i Chicago 1954 och 1955 liksom de föremål som amerikanska Air Force hade uppdragit åt professor Tombaugh att vinna klarhet om, och som anses cirkulera kring jorden och VARA AV ARTIFICIELL NATUR. Detta är hämtat ur astronomens och bibelforskarens Morris K. Jessup bok (sidan 46) "UFO OCH BIBELN", utgiven 1968 på bokförlaget PARTHENON, Helsingborg. Det är också förvånande att E Semitjov som permanent medarbetare i Allers, gått miste om reportaget beträffande skolbarnen i Vittangi (Allers nr 2 1974), vilka alla såg ett flygande tefat som blinkade och surrade.

Arvid Cramer

NORSK SIERSKA OM 1975 MYCKET ATT SKÅDA PÅ HIMLEN - OCH NY UBÅTSJAKT KAN FÖRVÄNTAS

Rapporter från olika delar av världen talar om ett nytt dödläge på UFO-fronten, men alla tror samtidigt att det är lugnet före stormen. Den världsberömda spåkvinnan Elisabeth Westerlund i Oslo menar, att den iakttagelsen är helt riktig. UFO-Sveriges korrespondent i Holter, nära Oslo, skriver att Elisabeth Westerlund har en nästan otrolig förmåga att spåa framtiden rätt. Nu har hon sagt att 1975 kommer att bli ett mycket gott UFO-år!

Men Elisabeth Westerlund spår också något som borde ge amiralerna i norska flottan stora darren. Nämligen att en ny stor "ubåts-incident" kommer att segla upp i detta nådens år. En uppvisning helt i klass med den som i november 1972 fick norska marinen att sända hela sin flotta, till och med förstärkt med stora enheter ur NATO-flottan, in i den över 1.300 meter djupa Namsenfjorden på Vestlandskusten utanför Bergen.

Många ufologer var då och är fortfarande av den uppfattningen, att ubåten som jagades av över 30 krigsfartyg i Namsenfjorden i november 1972 inte var en vanlig ubåt — utan ett undervattensufo! Jag delar själv denna uppfattning och till dem som ännu betvivlar den, vill jag ställa följande fråga:

— Vilken ubåt av vanligt slag skulle ha kunnat undkomma över 30 topputrustade krigsfartyg och helikoptrar och flygplan, som var specialutrustade för ubåtsjakt?

J.O Sundberg

SVAGT HOPKOK AV TEORIER I VÄRLDSFÖRFATTARENS BOK

Erich von Däniken har, som ofta sker när en person blir "tillräckligt" stor, tappat sitt förnamn. Numera är det bara Däniken, hans nya böcker omtalas i reklamen som Dänikens nya.

Men, men. Här måste jag hissa pestflaggan. Hans senaste alster, "Fenomen som skakat världen", är ingenting annat än ren och oförfalskad spekulation, säljande enbart genom Dänikens rykte som alternativ forntidsforskare.

Boken handlar inte om de "astronautgudar" han behagar kalla "sina". Nej, i stället skärskådar Däniken religiösa uppenbarelser. Andra har gjort det bättre och sakligare, det nya i sammanhanget är Dänikens argumentationsteknik. Han raskäller på kyrkan på samma sätt som vi tidigare vant oss vid att han behandlar vetenskapen.

När han betat av uppenbarelserna, slänger han in lite parapsykologi och avslutar det hela med att dra in "forntidingarna" i någon underlig teori. Den går ut på att dessa forntidingar hade något att göra med uppenbarelserna och inplanterade vetandet i vår värld. Allt är hopvävt med hjälp av fina ord, latinska citat och vetenskapliga termer. Man undrar just om Däniken själv begriper det hela. Tydligt är att han inte hittat fler idéer att stjäla från andra, och tidigare, alternativa forntidsforskare. Men eftersom han tydligen måste publicera ett alster årligen, har han hoppat på den alltid lika populära slagpåsen kyrkan. Undrar om det blir jultomten som han gör till forntida rymdis i nästa bok?

Frank Östergren

UFO-TRYCK, SKÄNNINGE - 1975